

ΤΥΧΙΚΟΣ

Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
Το περιοδικό που ενώνει τους πιστούς του Χριστού

219 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011

**Μήπως
αυτό είναι
το τελευταίο
τεύχος του
ΤΥΧΙΚΟΥ;**

Ενώνοντας "τελίτσες"...

Μερικοί άνθρωποι χρησιμο-
ποιούν το ξεκίνημα του νέου
έτους για να δημιουργήσουν ή να
αξιολογήσουν εκ νέου τις λίστες
με τις προτεραιότητές τους. Είναι,
μας ρένε, μια ευκαιρία να ονειρευ-
τούμε νέα σχέδια, να βάλουμε νέους
προσωπικούς στόχους, να αποφασίσουμε
τι θέλουμε να βελτιώσουμε.

Όμως, το πιο σημαντικό, είναι ότι μας δί-
νεται μια ευκαιρία να είμαστε ευγνώμονες
για όλη όσα έχουν συμβεί το προηγούμενο
έτος, να ξαναθυμηθούμε τις ευλογίες και τις
προκλήσεις, να αξιολογήσουμε τον τρόπο
ζωής μας και να δούμε πού πρέπει να βελ-
τιωθεί, και τέλος, να εκμεταλλευτούμε την
ευκαιρία να κινηθούμε μπροστά έχοντας μια
πιο ολοκληρωμένη κατανόηση των πραγμά-
των μέσα από την εμπειρία που έχουμε απο-
κτήσει, που θα μας βοηθήσει να ζήσουμε τη
ζωή μας με τον Χριστό αντανakλώντας την
μορφή Του στον κόσμο, ο οποίος είναι χαμέ-
νος στην αναζητήσή του για Αυτόν!

Ποια είναι η δική σας λίστα προτεραιοτή-
των; Έχετε καθίσει να σκεφθείτε σοβαρά
και να αξιολογήσετε τα πράγματα στα οποία
έχετε δαπανήσει το χρόνο και την ενέργειά
σας; Μερικές φορές αισθάνομαι πως η ζωή
μου δεν είναι παρά μερικές "τελίτσες" σκορ-
πισμένες τυχαία σ' ένα χαρτί. Όπως συμβαί-
νει και με το παιδικό παιχνίδι όπου, αν κά-
ποιος ενώσει σωστά τις τελίτσες που δίνο-
νται, σχηματίζεται μια εικόνα. Όμως υπάρχει
μεγάλη δυσκολία αν δεν ξέρεις από πριν τι
πρόκειται να φανεί στο τέλος.

Αηλιά εμείς, ως μαθητές που βαδίζουμε
προς την εξομώσή μας με τον Χριστό, ξέ-
ρουμε ποια είναι η τελική εικόνα! Καθώς
κάνουμε σχέδια και βάζουμε στόχους για
τη ζωή, ας θυμόμαστε πως αυτή η ζωή δε
μας ανήκει. Έχουμε μια αποστολή: Να αυ-
ξηθούμε στον Χριστό, έτσι ώστε ν' αντικα-
τοπρίσουμε τη δική Του εικόνα στον κό-
σμο γύρω μας.

Ποια είναι λοιπόν η εικόνα που σχη-
ματίζουμε καθώς ενώνουμε τις τε-
λίτσες της δικής μας λίστας προ-
τεραιοτήτων; Τι πρέπει να κάνου-
με για να βεβαιωθούμε ότι μέσα
από τη ζωή μας αντικατοπτρίζουμε
την εικόνα του Χριστού; Νομίζω ότι
το πιο σημαντικό που μπορούμε να κά-
νουμε, είναι ν' αποκτήσουμε όσο είναι δυ-
νατόν πιο ξεκάθαρη γνώση Εκείνου, του ο-
ποίου την εικόνα θέλουμε να προβάλλουμε!

Πώς μπορεί να γίνει αυτό; Τα λόγια ενός
ύμνου ρένε: **Στρέψε τα μάτια σου στον Ιη-
σού, // Κοίταξε πλήρως στο θαυμάσιο πρό-
σωπό Του, // Και τα γόνα θα γίνουν αμυ-
δρά // Κάτω από το φως της δόξας και της
χάρης Του.**

Αυτή η ζωή είναι γεμάτη προκλήσεις και α-
τελείωτο αγώνα, όμως δεν πρέπει να ξε-
χνάμε Εκείνον που μας εμπνέει και μας προ-
σκαλεί να εργαστούμε για τη δόξα του Θεού
και όχι για τη δική μας. Η ζωή είναι σύντομη:
σήμερα είμαστε εδώ κι αύριο δεν είμαστε
πλέον. Τι θα κάνουμε λοιπόν σήμερα;

**«Πάντοτε χαίρετε, αδιαλείπτως προσεύ-
χεσθε, κατά πάντα ευχαριστείτε. Διότι τού-
το είναι το θέλημα του Θεού προς εμάς εν
Χριστώ Ιησού»** (Α' Θεσ. 5/ε/16-18).

Είθε ΟΛΑ όσα κάνουμε να δείχνουν προς
τον Ιησού και να προβάλλουν την εικόνα
Του τόσο καθαρά, ώστε όλοι να μπορούν να
τη δουν! Είθε ο κεντρικός αηλιά και ο τελικός
στόχος της ζωής μας να είναι να κάνουμε
τον Ιησού γνωστό. Είθε κάθε μας πράξη να
είναι διαποτισμένη με τον Χριστό, έλκοντας
τους ανθρώπους σ' Αυτόν και όχι σ' εμάς ή
οποιοδήποτε άηλιο πράγμα.

Σε αγαπάμε Κύριε! Σε ευχαριστούμε που
μας αγάπησες πρώτος ώστε να μπορέσουμε
να περπατούμε σ' αυτή τη ζωή μαθαίνοντας
πώς να Σε γνωρίζουμε και να Σε αγαπάμε
όλο και περισσότερο. Αμήν.

Από Συνεργάτη

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ: Κιουταχείας 8, 142 31 Νέα Ιωνία

ΑΡΘΡΑ

Σελ.

- ❶ Ενώνοντας "τελίτσες"... 2
- ❶ Είναι τούτο το τελευταίο
τεύχος του ΤΥΧΙΚΟΥ; 4
- ❶ Κατ' όνομα! 6
- ❶ Το κήρυγμα και
η σημασία του 8
- ❶ Ένα βιβλίο επαναστατικό
(ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ) 14
- ❶ Το Ευαγγέλιο στη Σπιναλόγκα 15
- ❶ Μία αρχαία παραβολή
σε σύγχρονη εκδοχή... 18
- ❶ 11 εγγυήσεις για το 11 20
- ❶ Ιεραποστολικός Συναγερμός.. 22
- ❶ Οικονομικός Απολογισμός ... 32

ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

Σελ.

- ❶ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ 26
 - ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ – ΑΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ
- ❶ «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ [;] » 27
 - «ΕΥΣΗΜΟΣ ΛΟΓΟΣ»
 - ΙΩΣΗΦ ΒΕΝΤΟΥΡΑΣ
- ❶ ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ 30
 - ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΖΙ...

Συστήνουμε το μπλογκ
<http://neakaipalaia.blogspot.com>

...στην οφθαλμού...
έν ριπή

ΕΤΟΣ 26 - ΤΕΥΧΟΣ 219 / ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011

• «ΤΥΧΙΚΟΣ» ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφεσ. 6/ς/21, Κολ. 4/δ/7) • Με σύνθημα «Πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικρίπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/ι/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXXX • Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Απόφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλείαδης • Ταχυδρομική Επικοινωνία: ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8, 142 31 Ν. ΙΩΝΙΑ • Τηλεφωνική Επικοινωνία.: 210-27.73.785 • Εκτύπωση: Γ. Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Αθήνα, 210-88.16.096 • «ΤΥΧΙΚΟΣ» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • 8 Kioutahias St., GR-14231 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/νίας: 3360] • Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET

- (1) ➔ tyxikos@gmail.com
- (2) ➔ editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

Είναι τούτο το τελευταίο μας τεύχος;

Μια ΘΕΤΙΚΗ απάντηση στο παραπάνω ερώτημα, θα έδινε μεγάλη χαρά και ανακούφιση σε πολλούς **"Ηρώδες"**, τις **"Ηρωδιάδες"** και τις **"Σαλώμες"** τους, όπως ο αποκεφαλισμός του Ιωάννη του Βαπτιστή έδωσε προσωρινή ανακούφιση στα ομώνυμα ιστορικά πρόσωπα που αναφέρονται και στην Καινή Διαθήκη, επειδή πλέον δεν θα υπήρχε να τους ενοχλεί με την ελεγκτική του φωνή.

Σημερινοί **"Ηρώδες"** είναι πολλοί ηγέτες χριστιανικών "εκκλησιών", οι οποίοι (όπως και η αρχαία οικογένεια, παρ' όλο που δεν ήταν Ιουδαίοι και, το χειρότερο, δεν ήταν άνθρωποι του Θεού) σφετερίστηκαν τα αξιώματα και μάλιστα ενεπλάκησαν στο χτίσιμο του Ναού της Ιερουσαλήμ.

Σημερινές **"Ηρωδιάδες"** είναι τα εκκοσμηκευμένα εκκλησιάσματα, τα οποία σε άλλον άντρα ανήκουν κατά το γράμμα [τον Χριστό], όμως στην πράξη κοιμούνται στο κρεβάτι των εραστών τους **"βασιλέων"**, πλάι στους οποίους **"βολεύονται"** και **"συνδοξάζονται"** με προσωρινές ανθρώπινες τιμές.

Σημερινές **"Σαλώμες"** είναι οι *Νεολαίες* τέτοιων εκκλησιών, οι *Επιτροπές* τους, και οι λεγόμενες *«Ομάδες Λατρείας»*, που υπάρχουν μόνο και μόνο για να **"χορεύουν"** προς ικανοποίηση των γήινων **"πατριών"** τους, κάνοντας την παράστασή τους τόσο τέλεια, ώστε εκείνοι να είναι έτοιμοι να τους προσφέρουν **«έως του ημίσεος της βασι-**

λείας» (Μάρκ. 6/ς/22), με άλλα λόγια μέρος της **"διαδοχής"** ή συμμετοχή στην εξουσία τους.

Αλλά η αποσιώπηση της φωνής του Ιωάννη του Βαπτιστή, αν και άφησε κάποιο κενό στην ενημέρωση των ανθρώπων για τα κακώς κείμενα στο παλάτι του Ηρώδη, εντούτοις δεν απάλλαξε από την ενοχή τη συνείδηση του φοβερού εκείνου **"βασιλιά"**, που στη συνέχεια, όταν έμαθε για το κήρυγμα του Ιησού Χριστού, είπε στους δούλους του: **«Ούτος είναι ο Ιωάννης, τον οποίον εγώ απεκεφάλισα· αυτός ανέστη εκ νεκρών»** (Μάρκ. 6/ς/16). Με άλλα λόγια, τώρα, πάνω στις προηγούμενες αμαρτίες του, ένιωσε και την ενοχή για τη θανάτωση του αθώου υπηρέτη του Θεού.

Στη δική μας περίπτωση ως προς το ερώτημα του τίτλου μας –προς το παρόν και μέχρι νεοτέρας, επειδή το αύριο ανήκει μόνο στον Θεό– η απάντηση είναι ΑΡΝΗΤΙΚΗ.

Όχι, τούτο δεν θα είναι το "τελευταίο" τεύχος του «ΤΥΧΙΚΟΥ». Το περιοδικό μας έχει ακόμη όλες τις προϋποθέσεις για να συνεχίσει την έκδοσή του, που βασικά είναι η αγάπη των αναγνωστών του, οι προσευχές τους και η συμμετοχή τους στην κάλυψη των εξόδων **«εκ των ων ευπορούσιν παρά Θεού αγαθών»**. (Στη σελίδα 32 βλέπε Οικονομικό Απολογισμό έτους 2010).

Όμως η αλήθεια έχει και άλλες όψεις:

Για παράδειγμα, κάποιοι που αλλάζουν τόπο κατοικίας, αμελούν να ενημερώνουν το γραφείο μας, με αποτέλεσμα το έντυπο να καταλήγει στην ανακύκλωση του χαρτιού... Το ίδιο συμβαίνει όταν κάποιος εκδημήσει εις Κύριον, και οι συγγενείς του δεν ενδιαφέρονται να μας ενημερώσουν.

Τέλος υπάρχουν κάποια άτομα (ευτυχώς ελάχιστα) που συστηματικά πετούν τον «ΤΥΧΙΚΟ» στα σκουπίδια, εκφράζοντας με τον τρόπο αυτό την απαξίωσή τους κατά το αρχαίο παράδειγμα (Ιερ. 36/λς/23). Αυτό επειδή δεν έχουν το θάρρος να το επιστρέψουν ως «ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟ», κάτι που προβλέπει η ταχυδρομική δεοντολογία χωρίς καν δικό τους έξοδο.

Για όλα αυτά, όπως προαναφέραμε στο προηγούμενο τεύχος –και τούτη είναι η τελευταία προειδοποίηση– το περιοδικό θα στέλνεται στο εξής ΜΟΝΟ ΣΕ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΘΑ ΔΩΣΟΥΝ "ΣΗΜΕΙΟ ΖΩΗΣ" ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΜΕ ΕΝΑ ΤΟΥΣ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ στο γραφείο μας.

Πριν λοιπόν προχωρήσουμε στην τελική διαγραφή των ονομάτων όλων εκείνων που δεν φρόντισαν ή δεν υπάρχουν για να απαντήσουν στο ερώτημά μας για ανανέωση της εγγραφής τους στον κατάλογο των παραληπτών, **είμαστε εμείς τώρα που απευθύνουμε αυτό το ερώτημα προς εσάς: «Θα είναι τούτο το τελευταίο τεύχος του "ΤΥΧΙΚΟΥ";»** και η απάντηση αφορά το προσωπικό σας τεύχος, **επειδή η κυκλοφορία θα συνεχίσει αλλά η αποστολή θα εξαρτηθεί αποκλειστικά από εσάς.**

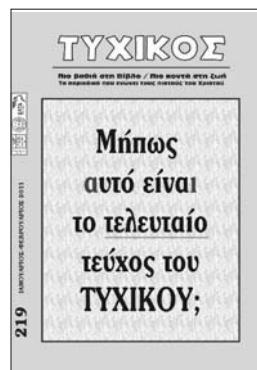
Στην παρούσα εποχή, με τόσες οικονομικές ανάγκες των αδελφών και των συνανθρώπων μας, είναι αμαρτωλή πολυτέλεια να στέλνουμε το περιοδικό σε ανθρώπους που δεν το θέλουν, δεν το εκτιμούν, δεν ενδιαφέρονται για τις θέσεις του.

Καθένας σ' αυτό τον κόσμο επιτελεί κάποιο έργο. Αυτό είναι αρεστό είτε μη αρεστό στους ανθρώπους. Αλλά επίσης μπορεί να είναι αρεστό είτε μη αρεστό στον Θεό.

Η γνώμη των ανθρώπων δεν έχει μεγάλη αξία για όσους ενδιαφέρονται για την τελική κρίση, όπου η ανθρώπινη γνώμη δεν μετράει. Και εμάς εδώ είναι μόνο η γνώμη του Θεού για την οποία ενδιαφερόμαστε, και σ' αυτό προσπαθούμε να ανταποκριθούμε μέσα από τις σελίδες μας, τις οποίες έχετε την υπομονή και καλοσύνη να διαβάζετε τα τελευταία 25 ήδη χρόνια.

Όσον αφορά τους χιλιάδες αναγνωστών του «**ΤΥΧΙΚΟΥ**» που διαβάζουν το περιοδικό στο διαδίκτυο και αλληλογραφούν μαζί μας ηλεκτρονικά, στους οποίους περιλαμβάνονται και οι περισσότεροι αναγνώστες του εξωτερικού, με τη βοήθεια του Κυρίου αυτή η διακονία θα συνεχιστεί κανονικά.

Περιμένουμε, λοιπόν, την άμεση ανταπόκριση όσων αμέλησαν μέχρι τώρα, διότι το επόμενο βήμα θα είναι η οριστική διαγραφή των στοιχείων τους από τα αρχεία μας. ☹

ΤΗΛΕΦΩΝΕΙΣΤΕ ΑΜΕΣΑ, ΛΟΙΠΟΝ, ΣΤΟ 210-27-59-317. (ΩΡΕΣ ΓΡΑΦΕΙΟΥ)

Κατ' όνομα!

Αρχισε πάλι να γίνεται συζήτηση για Άνέες κάρτες που θέλει το Κράτος να επιβάλλει στους πολίτες αυτής της χώρας, με τις οποίες, όπως λέγεται, θα λυθούν όλα τα προβλήματα της κακής διοίκησης. Αποτελεί απορίας άξιο πώς μια προοδευμένη, υποτίθεται, χώρα όπως η Ελλάδα, δεν μπορεί να ξέρει πόσοι είναι οι πολίτες, πόσοι είναι οι συνταξιούχοι, πόσοι οι φοιτητές, πόσοι οι ανάπηροι που χρειάζονται επιδότηση, πόσοι ακριβώς είναι οι ψηφοφόροι...

Εκείνοι που παρακολουθούν τα γεγονότα γέλασαν θλιβερά όταν στην τελευταία "περαίωση" των φορολογικών υποθέσεων –φρούτο αυτό που μάλλον δεν υπάρχει σε άλλο κράτος– η Εφορία έστειλε ειδοποιήσεις και χρεώσεις σε επιχειρηματίες που δεν είναι ενεργοί ή έχον αποβιώσει από δεκαετίες...

Αν και κάθε 10 χρόνια γίνονται απογραφές στην Ελλάδα (γενική απογραφή θα γίνει και εφέτος τον Μάρτιο), και παρ' όλο που υπάρχει ειδική Στατιστική Αρχή, μαύρα χάλια έχουμε όσον αφορά την αντίληψη της Μητέρας Πατρίδας για τα "τέκνα" της, που δεν ξέρει ούτε πόσα είναι ούτε ποια είναι.

Αντίθετα σε όλα αυτά, οι σελίδες της Αγίας Γραφής κοσμούνται από μία μικρή φράση η οποία φανερώνει πόσο ο Πλάστης μας ενδιαφέρεται για τους ανθρώπους, ατομικά και προσωπικά για τον καθένα. Τούτη η φράση, που αποτελεί και τον τίτλο του παρόντος άρθρου,

είναι «**Κατ' όνομα**», και υπάρχει τουλάχιστον 18 φορές στις Γραφές. (Σχετικά εδάφια δίνονται στο τέλος του κειμένου). Γιατί όμως ενδιαφέρει αυτή η φράση; Το λιγότερο, για να ξέρουμε ότι ο Θεός δεν αντιμετωπίζει τους ανθρώπους ως μάζες ή ως σύνολα, αλλά θέλει η σχέση Του μαζί μας να είναι ονομαστική. Είναι σίγουρο ότι γνωρίζετε πολλούς ανθρώπους εξ αποστάσεως, αλλά δεν ξέρετε το όνομά τους και αν συμβεί να βρεθείτε κάποτε απέναντι σε κάποιον απ' αυτούς, πόσο δύσκολο είναι να επικοινωνήσετε. Γι' αυτό το πρώτο πράγμα που κάνουμε στις συστάσεις δύο ή περισσότερων ανθρώπων, είναι να πούμε το όνομά μας και εκείνοι να μας πουν το δικό τους.

Στον κόσμο υπάρχουν αυτή τη στιγμή περισσότεροι από 6,8 δισεκατομμύρια άνθρωποι, οι οποίοι σε λίγους μήνες θα ξεπεράσουν τα 7 δισεκατομμύρια. Αν προσθέσετε και εκείνους που πέρασαν από αυτή τη ζωή στο διάβα των αιώνων, ο συνολικός αριθμός είναι κατά πολύ μεγαλύτερος. Αλλά θα πρέπει επίσης να προσθέσουμε και όλους εκείνους που δεν είδαν το φως επειδή οι γονείς τους φρόντισαν να τους "επιστρέψουν ως ανεπιθύμητους", όμως ο Θεός τους γνωρίζει όλους (Ψαλμ. 139/ρλθ/16) αφού ακόμη και αυτοί είναι σημαντικοί και θα τους δούμε στην ανάσταση.

Το ενδιαφέρον του Θεού για όλα τα έργα Του έχει σημασία που εμείς δεν μπορούμε να καταλάβουμε. Στον Ψαλμό διαβάζουμε: «**Αριθμεί τα πλήθη των άστρων· καλεί τα πάντα ονομαστί**» (Ψαλμ. 147/ρμζ/4) και επίσης στον προφήτη Ησαΐα «**Σηκώσατε υψηλά τους οφθαλμούς σας και ιδέτε, τις εποίησε ταύτα; Ο εξάγων το στράτευμα αυτών**

κατά αριθμόν· ο ονομαστί καλών ταῦτα πάντα εν τη μεγαλειότητι της δυνάμεως αυτού» (Ησ. 40/μ/26). Και αν τα άψυχα αστρικά σώματα αποτελούν αντικείμενο ονομαστικής σχέσης για τον Θεό, πόσο μάλλον αυτό ισχύει για τους ανθρώπους!

Είναι σημαντικό επίσης να ξέρουμε ότι ο Θεός γνωρίζει κατ' όνομα ειδικές κατηγορίες ανθρώπων, με τους οποίους Τον συνδέει ιδιαίτερη σχέση, όπως π.χ. η λατρεία του ονόματός Του (Α' Χρον. 16/ις/41), τα έργα της θρησκευτικής υπηρεσίας (Α' Χρον. 23/κγ/24) κ.λπ. Αυτό που στην αρχαιότητα ίσχυε για το περιβάλλον του Ναού στην Ιερουσαλήμ, τώρα είναι απλωμένο σε κάθε έργο και διακονία που γίνεται για τη δόξα του Θεού και είναι σημαντικό να γνωρίζουμε ότι ο Κύριος απευθύνει ονομαστική κλήση στους ανθρώπους που θα ασχοληθούν με τις δικές Του υποθέσεις.

Στα ιερά κείμενα ο πρώτος που αναφέρεται ότι ο Θεός τον γνώριζε με το όνομά του, ήταν ο Μωυσής, για τον οποίο διαβάζουμε: **«εὗρηκας χάριν ενώπιόν μου και σε γνωρίζω κατ' όνομα»** (Έξ. 33/λγ/12,17). Αλλά στην πραγματικότητα πρώτος ήταν ο Αδάμ, αφού ξέρουμε πώς ο Θεός τον κάλεσε ονομαστικά μετά την αμαρτία. Διαβάζουμε: **«Εκάλεσε δε Κύριος ο Θεός τον Αδάμ, και είπε προς αυτόν, Πού είσαι;»** (Γέν. 3/γ/9). Και επίσης εξυπακούεται ότι με παρόμοιο τρόπο ο Θεός απευθυνόταν στον Αβραάμ, τους Πατριάρχες και τους Προφήτες (Α' Σαμ. 3/γ/6).

Είναι σπουδαίο ακόμη να προσέξουμε ότι ανάμεσα στους ανθρώπους που ο Θεός καλεί ονομαστικά, δεν είναι μόνο εκείνοι που θεωρούμε "πιστούς" ή "θρησκούς" αλλά ακόμη και άνθρωποι που ε-

μείς θα τους θεωρούσαμε ειδωλολάτρες και άπιστους. Ένας τέτοιος ήταν και ο Πέρσης βασιλιάς Κύρος, για τον οποίο έγινε τούτη η σημαντική προφητεία: **«Θέλω σοι δώσει θησαυρούς φυλαττομένους εν σκότει και πλούτη κεκρυμμένα εν αποκρύφοις· διά να γνωρίσης ότι εγώ είμαι ο Κύριος ο καλών σε κατ' όνομα, ο Θεός του Ισραήλ»** (Ησ. 45/με/3).

Το σημαντικότερο όμως είναι ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός, ο καλός Ποιμένα και Επίσκοπος των ψυχών μας (Α' Πέτρ. 2/β/25), αναγνωρίζει εμάς ως πρόβατα της βοσκής Του και βεβαιώνει ότι **«τα πρόβατα την φωνήν αυτού ακούουσιν, και τα εαυτού πρόβατα κράζει κατ' όνομα και εξαγει αυτά»** (Ιωάν. 10/ι/3).

Σήμερα τα πράγματα εξελίσσονται στενά και δυσάρεστα, ιδιαίτερα στον οικονομικό τομέα. Πολλοί φοβερίζουν τους λαούς με απαισιόδοξα μηνύματα. Μπορεί αυτές οι σκέψεις να επηρεάζουν κι εμάς· αλλά εμείς δεν είμαστε άγνωστοι και ανώνυμοι για τον Θεό. Είμαστε πλάσματα της χειρός Του, είμαστε και πρόβατα της ποιμένης Του. Τι άλλο θέλουμε για να είμαστε ήρεμοι και ειρηνικοί μέσα στην καρδιά μας;

Έξ. 33/λγ/12, Έξ. 33/λγ/17, Αρ. 1/α/2, Αρ. 1/α/17, Αρ. 3/γ/43, Ιησ. 21/κα/9, Α' Χρον. 4/δ/38, Α' Χρ. 4/μας δ/41, Α' Χρον. 12/ιβ/31, Α' Χρον. 16/ις/41, Α' Χρον. 23/κγ/24, Β' Χρον. 28/κη/15, Β' Χρον. 31/λα/19, Εσδ. 8/η/20, Εσδ. 10/ι/16, Ησ. 45/με/3, Ιωάν. 10/ι/3, Γ' Ιωάν. 1/α/14.

Το κήρυγμα και η σημασία του

Στην εποχή μας και τον τόπο μας οι χριστιανικές εκκλησίες μπορούν να χωριστούν σε δύο μεγάλες κατηγορίες: Εκείνες που δίνουν ελάχιστη σημασία στο κήρυγμα (π.χ. Ορθόδοξες) και εκείνες που δίνουν μεγάλη σημασία στο κήρυγμα (π.χ. Διαμαρτυρόμενες). Ανάμεσά τους μπορούν να τοποθετηθούν οι Ρωμαιοκαθολικοί, οι οποίοι κάτι προσπαθούν να κάνουν τα τελευταία χρόνια επιμένοντας όμως σε ολιγόλεπτες επισημάνσεις ή σχόλια επί του βιβλικού αναγνώσματος.

Αν θελήσουμε να αναφερθούμε και στα ψαλτικά μέρη των λειτουργιών, οι Ορθόδοξοι –παγιδευμένοι στην αρχαιολατρία τους– ελάχιστα κατανοούν από τα ψαλλόμενα, αλλά οι Ρωμαιοκαθολικοί έχουν προχωρήσει σημαντικά, καθώς πλέον ψάλλουν σε απλή δημοτική. Κάπου στο περιθώριο έχουν απομείνει πλέον οι Διαμαρτυρόμενοι, οι οποίοι, ενώ άλλοτε διέθεταν τεράστιο πλούτο ύμνων, τόσο μονοφωνικών όσο και χορωδιακών, έχουν πλέον παγιδευτεί –οι περισσότεροι τουλάχιστον από αυτούς– στο εισαγόμενο φαινόμενο των "ομάδων λατρείας", όπου κατά την παροιμία «Τρεις λαλούν και δυο χορεύουν κι άλλοι τρεις του αγναντεύουν», και τις περισσότερες φορές αν ρωτήσεις τους λατρευτές –«Τι ψάλλατε πριν από λίγο;» κανείς δεν είναι σε θέση να απαντήσει, επειδή απλώς ορχούνται από το ρυθμό των οργάνων χωρίς το μυαλό τους να συμμετέχει στο ελάχιστο. Χαρακτηριστικό είναι πως αν για κάποιο λόγο διακοπεί η προβολή των στίχων των ύμνων στην οθόνη που χρησιμοποιούν συνήθως, ούτε οι πρωταγωνιστές ούτε το εκκλησίασμα είναι σε θέση να συνεχίσει, επειδή κανείς δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ να μάθει τι λένε τα λόγια των "ύμνων", που όχι σπάνια είναι ασυνάρτητα και στα χειρότερα ελληνικά.

Το ενδιαφέρον κείμενο που ακολουθεί αναφέρεται στο θέμα του κηρύγματος, και συστήνουμε να διαβαστεί τόσο από τους κήρυκες όσο και από τους ακροατές.

Πόση αξία έχει ένα κήρυγμα; Και πόσο πρέπει να εκτιμάς αυτό που ακούς; Οι απαντήσεις μπορεί να είναι ποικίλες, όσοι και οι ακροατές. –Εξαρτάται από τον κήρυκα. –Εξαρτάται από την πρωτοτυπία του. –Εξαρτάται από την πληρότητα της ανάλυσής του. –Εξαρτάται αν αγγίζει σύγχρονα θέματα. –Εξαρτάται από τη ρητορική δεινότητα του κήρυκα. –Εξαρτάται αν το κάνει παραστατικό με τη ζωντάνια του. Και ούτω καθ' εξής.

Διαβάσαμε πρόσφατα μια ανάλυση για

το σύγχρονο κήρυγμα που όχι μόνο μας βρίσκει σύμφωνους αλλά και μας προβληματίσε ακόμη πιο βαθιά. Σύμφωνα με όσα έγραφε ο συγγραφέας του και όσα άλλα στοιχεία συγκεντρώσαμε με δική μας μελέτη: **Το κήρυγμα είναι σημαντικό όταν μεταφέρει ένα μήνυμα.**

Ας πάρουμε για παράδειγμα την υποθετική φράση: «**Το σπίτι πήρε φωτιά**». Τι μήνυμα σας στέλνει; Από το πιο αδιάφορο μέχρι το πιο συγκλονιστικό. Εξαρτάται από το περιεχόμενο που θα δώσει κανείς

στις απλές αυτές λέξεις και κατά πόσο θα συνδεθούν με το πρόσωπό σου.

Η λέξη «**φωτιά**» είναι σημαντική από μόνη της. Υπάρχει ολόκληρη επιστήμη που αναφέρεται στην έναρξη μιας φωτιάς, στα υλικά της φωτιάς, στη διατήρηση της φωτιάς, στην εκμετάλλευση της φωτιάς, στα οφέλη της φωτιάς, στις βλάβες της φωτιάς, στο σβήσιμο της φωτιάς. Χιλιάδες άνθρωποι στον κόσμο ασχολούνται γύρω από την φωτιά στις διάφορες φάσεις της, από το μωρό που άναψε φωτιά με ένα σπίρτο μέχρι τους πυροσβέστες που φρόντισαν να τη σβήσουν και τους αναλυτές που προσπαθούν να βρουν τα μέτρα εκείνα που θα μπορούσαν να την αποτρέψουν.

Και η λέξη «**σπίτι**» επίσης είναι σημαντική από μόνη της. Υπάρχει και εδώ μια άλλη επιστήμη που αναφέρεται στα σπίτια, τα υλικά κατασκευής τους, τις θετικές ή αρνητικές συνέπειες τους στον άνθρωπο, τα θεμέλια, τα συστήματα και μέσα εξοπλισμού, τις αντοχές και τις ανέσεις, τα χρώματα και την επίδρασή τους στους ένοικους, τα μέσα ασφάλειας κ.ο.κ.

Κάποιος λοιπόν μπορεί να μελετά για χρόνια ολόκληρα γύρω από τις φωτιές και γύρω από τα σπίτια, και να είναι αυτό το αντικείμενο της επιστήμης του και του βιοπορισμού του, χωρίς όμως ποτέ να αισθανθεί ο ίδιος "στο πετσί" του τη σημασία της φράσης «*Το σπίτι πήρε φωτιά*». Ας μην ξεχάσουμε, επιπλέον, ότι και οι δύο αυτές λέξεις (φωτιά - σπίτι), εκτός από την κυριολεκτική τους σημασία έχουν και άλλες μεταφορικές, οπότε η μελέτη μπορεί να αποκτήσει ακόμη ευρύτερες διαστάσεις.

Υπάρχει όμως τεράστια διαφορά όταν στην φράση που χρησιμοποιήσαμε προσθέσουμε μια ακόμη λέξη: την κτητική αντωνυμία. Αν δηλαδή αντί για "*Το σπίτι πήρε φωτιά*", πούμε «**Το σπίτι ΜΟΥ πήρε φωτιά**» ή «**Το σπίτι ΣΟΥ πήρε φωτιά**».

Τότε όλα αλλάζουν ριζικά, διότι είναι άλλο πράγμα να λες ότι κάηκαν 250 σπίτια στην Αυστραλία ή στην Καλιφόρνια, είναι άλλο να πεις κάηκε το σπίτι του τάδε, και είναι ακόμη χειρότερο όταν λες «**Κάηκε το σπίτι το δικό ΜΟΥ**».

Επίσης υπάρχει τεράστια διαφορά αν αυτό που λες αφορά το παρελθόν, το παρόν ή το μέλλον. Για να επιστρέψουμε στην υποθετική φράση μας, είναι διαφορετικό αν πεις –*Κάηκε το σπίτι σου*, ή αν πεις –*Καίγεται το σπίτι σου*, ή αν πεις –*Θα καεί το σπίτι σου*. Αν το μήνυμα που έλαβα λέει ότι το σπίτι μου ΗΔΗ κάηκε, εκείνο που μπορώ να κάνω είναι να αποδεχτώ μια δυσάρεστη πραγματικότητα και να κοιτάξω πώς μπορώ να την αντιμετωπίσω από εδώ και πέρα. Αν το μήνυμα που έλαβα λέει ότι το σπίτι μου καίγεται ΤΩΡΑ, εκείνο που μπορώ και πρέπει να κάνω είναι να ξετάσω πώς μπορώ να επέμβω άμεσα για να σβήσω τη φωτιά και να περιορίσω τις ζημιές. Αν το μήνυμα που έλαβα λέει ότι το σπίτι μου θα καεί ΑΥΡΙΟ ή κάποια στιγμή στο μέλλον, εκείνο που πρέπει και μπορώ να κάνω είναι να βρω μέτρα και τρόπους ώστε να αποτρέψω αυτή την επικείμενη φωτιά, για να μην συμβεί ποτέ.

Οσοι ετοιμάζουν ένα κήρυγμα, σπάνια αντιμετωπίζουν το μήνυμά τους και το ακροατήριό τους με ανάλογο τρόπο. Αλλά και οι ακροατές ελάχιστη σημασία δίνουν σ' εκείνο που ακούνε, κατά πόσον δηλαδή τους αφορά άμεσα ή πρόκειται για ένα ωραίο και ενδιαφέρον ακρόαμα που όμως αφορά ίσως τον διπλανό τους, αλλά όχι τους ίδιους προσωπικά. Μάλιστα, θα λέγαμε με μεγάλη βεβαιότητα, δεν είναι πρόθυμοι και διαθέσιμοι να ακούσουν ένα μήνυμα που τους αφορά προσωπικά, επειδή τότε θα τους αναγκάσει να διαταράξουν την βολή τους, να σκεφτούν σοβαρά, να πάρουν αποφάσεις και να προβούν σε ενέργειες, κάτι για το οποίο δεν είναι διαθέσιμος ο άνθρωπος

του 21ου αιώνα. Γι' αυτό τις περισσότερες φορές τα κηρύγματα της εποχής μας είναι άκαρπα και ανώφελα και στα εκκλησιασμάτα και στην κοινωνία γενικότερα.

Κάποιος έγραψε: **«Υπάρχουν τρία είδη κηρυγμάτων, εκείνα που σου αρέσει να τα ακούσεις, εκείνα που δεν αντέχεις να τα ακούσεις και εκείνα που πρέπει να τα ακούσεις».** Τώρα ποια είναι για τον καθένα μας αυτά τα είδη, είναι ζήτημα που εξαρτάται από την πνευματική μας κατάσταση, από την καταλληλότητα ή μη του κήρυκα, και από τη διάθεσή μας να αντιληφθούμε και να αντιδράσουμε στην αλήθεια.

Ένας ορισμός λέει ότι **«Κήρυγμα είναι ένας προφορικός λόγος που απευθύνεται στον κοινό νου σχετικά με ένα θρησκευτικό ζήτημα (που συνήθως βασίζεται στις Γραφές) και αναπτύσσεται με τρόπο που θα μπορούσε να πείσει τον ακροατή».**

Αν κάποιος άνοιγε ένα βιβλίο κηρυγματικής (είναι κλάδος της ρητορικής), θα μάθαινε ότι κυρίως υπάρχουν δύο είδη κηρυγμάτων, τα οποία διδάσκονται οι φοιτητές στα θρησκευτικά σχολεία, εκείνα που στηρίζονται πάνω σε μία βιβλική περικοπή (textual) ή εκείνα που αναφέρονται σε ένα θέμα (topical), και αυτά με τη σειρά τους μπορούν να διαιρεθούν σε πολλές υποκατηγορίες, όπως ευαγγελιστικά, εποικοδομητικά, προφητικά, εσχατολογικά, κοινωνικά, επίκαιρα, επετειακά κ.ο.κ.

Σε όλες αυτές τις κατηγορίες και πολλές άλλες που μπορείτε να βρείτε μόνοι σας, μπορεί κάλλιστα να βρει εφαρμογή η υποθετική φράση που αναφερθήκαμε προηγούμενα. Παρεμπιπτόντως ας σημειώσουμε εδώ ότι οι λέξεις "φωτιά" (πυρ) και "σπίτι" (οίκος) αναφέρονται εκατοντάδες φορές η κάθε μία στις σελίδες της Βίβλου· με άλλα λόγια μπορείς να κάνεις χιλιάδες κηρύγματα αναφερόμενος μόνο σ' αυτές τις δύο λεξούλες...

Έτσι κάποιος ιεροκήρυκας χωρίς να απομακρυνθεί από το βιβλικό κείμενο, μπορεί να βρει ένα ολόκληρο μεταλλείο έρευνας, αρχίζοντας από την **«φλογίνην ρομφαίαν»** που εμποδίζει την επιστροφή στον Παράδεισο, στη Γένεση, μέχρι την **«λίμνην του πυρός»** στην Αποκάλυψη· και από τον **«οίκον»** του Νώε μέχρι την **«οικοδόμησιν»** της Νέας Ιερουσαλήμ. Να ανατρέχει στους τύπους των λέξεων αυτών στα αρχαία εβραϊκά και ελληνικά, τη χρήση τους και τις σημασίες τους μέσα στους αιώνες, να μιλάει για το **«πυρ της θυσίας»**, την **«στήλη του πυρός»**, τους **«οφθαλμούς ως φλόγα πυρός»** κ.ο.κ., όπως και να αναφέρεται στον **«οίκον του Ισραήλ»** και στον **«οίκον του Θεού»**, εκπαιδεύοντας τους ακροατές/μαθητές του σε κάθε είδους ενδιαφέροντα (βιβλική) γνώση, χωρίς ποτέ οι άνθρωποι αυτοί να νιώσουν πως όσα άκουσαν τους αφορούν άμεσα και προσωπικά.

Αν όμως παρατηρήσουμε το κήρυγμα που έκανε ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά, επειδή εκεί έχουμε άμεση επαφή του κήρυκα με τους ακροατές του:

- Ο λόγος απευθύνθηκε σε συγκεκριμένους ανθρώπους: **«Άνδρες Ιουδαίοι και πάντες οι κατοικούντες την Ιερουσαλήμ».**
- Ο στόχος επίσης ήταν συγκεκριμένος: **«Βεβαίως λοιπόν ας εξεύρη πας ο οίκος του Ισραήλ».**
- Η ευθύνη ήταν προσωπική: **«τον Ιησούν τον Ναζωραίων, ... διά χειρών ανόμων σταυρώσαντες θανατώσατε».**
- Η ανταπόκριση των ακροατών υπήρξε άμεση: **«Αφού ήκουσαν ταύτα, ήλθεν εις κατάνυξιν η καρδιά αυτών».**
- Υπήρχε διαθέσιμη λύση στο πρόβλημα των ανθρώπων εκείνων: **«Ο Πέτρος**

είπε προς αυτούς· **Μετανοήσατε, και
ας βαπτισθή έκαστος υμών».**

- Η πολύτιμη συγκομιδή ήταν άμεση και μαζική: **«μετά χαράς δεχθέντες τον λόγον αυτού εβαπτίσθησαν».**

Δεν υπάρχει τίποτα γενικόλογό στο κήρυγμα αυτό, τίποτα ασαφές, τίποτα νεφελώδες, τίποτα θεωρητικό, τίποτα απρόσωπο. Τέθηκαν ιστορικά και προφητικά στοιχεία, αναπτύχθηκαν λογικά επιχειρήματα και **«με άλλους πολλούς λόγους»** οι άνθρωποι άκουσαν την αποστολική διαμαρτυρία και προτροπή, που τους οδήγησε και τους έπεισε να πάρουν τη σωστή απόφαση.

Το ίδιο θα μπορούσαμε να πούμε και για το κήρυγμα του Παύλου στον Άρειο Πάγο, το οποίο κάποιοι λανθασμένα θεωρούν "αποτυχημένο" και προσπαθούν να βρουν μεμπτά σημεία στην "πολιτική" του;

- Ο λόγος απευθύνθηκε σε συγκεκριμένους ανθρώπους: **«Άνδρες Αθηναίοι ... σας βλέπω εις άκρον θεολάτραις».**
- Ο στόχος επίσης ήταν συγκεκριμένος: **«Εκείνον λοιπόν, τον οποίον αγνοούντες λατρεύετε, τούτον εγώ κηρύττω προς εσάς».**
- Η ευθύνη ήταν προσωπική: **«Τους καιρούς λοιπόν της αγνοίας παραβλέψας ο Θεός, τώρα παραγγέλλει εις πάντας τους ανθρώπους πανταχού να μετανοώσι».**
- Η ανταπόκριση των ακροατών υπήρξε άμεση: **«Ακούσαντες δε ανάστασιν νεκρών, οι μεν εχλεύαζον, οι δε είπον· Περί τούτου θέλομεν σε ακούσει πάλιν».**
- Υπήρχε διαθέσιμη λύση στο πρόβλημα των ανθρώπων εκείνων: **«Ο Θεός, τώρα παραγγέλλει εις πάντας τους ανθρώπους πανταχού να μετανοώσι».**
- Η πολύτιμη συγκομιδή ήταν άμεση και

μαζική: **«Τινές δε άνδρες προσεκολλήθησαν εις αυτόν και επίστευσαν».**

Αν δεν είμαστε προκατειλημμένοι, βλέπουμε ότι και εδώ ακολουθήθηκε η ίδια ακριβώς πρακτική και μεθοδολογία. Οι μόνες διαφορές που διακρίνουμε είναι η αναφορά όχι σε προφητείες (που στους Αθηναίους ήταν άγνωστες) αλλά στους δικούς τους ποιητές, και το αριθμητικό αποτέλεσμα (στην Ιερουσαλήμ πίστεψαν **«έως 3000»** ενώ εδώ μόνον **«τινές»**) που και πάλι είναι λογικό και δικαιολογημένο αν λάβουμε υπόψη πόσο μικρότερο ήταν το ακροατήριο του Παύλου και πόσο άσχετο με την πίστη του Ισραήλ.

Το σημαντικότερο από όλα είναι ότι και στις δύο αυτές περιπτώσεις –όπως και σε όλες τις άλλες που ιστορούνται στην Κ.Δ.– ο κήρυκας απευθύνθηκε πάντοτε προσωπικά στους ακροατές του και ο λόγος του είχε προσωπικό αποτέλεσμα. Μπορεί οι ακροατές να τους θεώρησαν μεθυσμένους ή να γέλασαν για το μήνυμα της ανάστασης, όμως η ανταπόκρισή τους ήταν προσωπική και για τούτο υπεύθυνη.

Εχουμε κουραστεί τα τελευταία χρόνια να ακούμε απρόσωπα κηρύγματα, όπου κάποιοι φτάνει... κάποιοι πάσχουν... κάποιοι πρέπει να διορθωθούν... κάποιοι πρέπει να ενεργοποιηθούν... κάποιοι πρέπει να προσφερθούν... **όμως κανείς δεν δείχνει ποιοι είναι αυτοί οι κάποιοι**, λες και αν το κάνει θα κοπούν και το χέρι που θα τους δείξει αυτούς τους κάποιους και η γλώσσα που θα τολμήσει να τους ονομάσει.

Αλλά οι Απόστολοι δεν είχαν τέτοιες αναστολές. Στο κήρυγμά τους υπήρχαν πάντοτε το ΕΣΥ και το ΕΣΕΙΣ. Και σ' αυτές τις λεξούλες υπήρχαν πάντοτε κάποιος ή κάποιοι που αναγνώριζαν τον εαυτό τους στο λόγο εκείνο και οδηγούνταν σε μετάνοια, επιστροφή, επανόρθωση. Σήμερα όμως... που ο λόγος γίνεται για "κά-

ποιους" απρόσωπους, και όχι για εμένα και εσάς, ας μην περιμένουμε καρποφορία και συγκομιδή, επειδή αυτοί οι απρόσωποι "κάποιοι" δεν είναι παρόντες για να ακούσουν το μήνυμα και γι' αυτό ούτε εκείνοι βοηθιούνται –αφού είναι απόντες– ούτε εμείς οι παρόντες αφού το μήνυμα δεν απευθύνεται προσωπικά σ' εμάς. Κρίμα μεγάλο!

Όταν δεν λες στον άνθρωπο «**ΕΙΣΑΙ ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ**» αλλά μόνο του λες να πιστέψει στον Χριστό, αυτό για τον Έλληνα δεν είναι καθόλου δύσκολο. Έτσι κι αλλιώς πιστεύει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Όταν όμως του πεις "**ΕΙΣΑΙ ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ**", τότε θα θυμώσει και ίσως να μην σου μιλήσει ξανά. Όμως αυτό είναι που έχει ανάγκη να μάθει και να αντιμετωπίσει.

Αν επίσης ως κήρυκας δεν λες στον χλιαρό ή νόθο χριστιανό για την κατάστασή του και τον έχεις μαζί σου για να έχεις οπαδούς και να έχεις υποστήριξη (υπολογίζοντας μάλιστα ότι μαζί με αυτόν είναι και οι συγγενείς και φίλοι του), πάλι δεν πρόκειται να τον βοηθήσεις να διορθώσει την πορεία του, αφού μιλάς για κάποιους άλλους απροσδιόριστα.

Ο Κύριος Ιησούς στις ομιλίες Του μιλούσε σε δεύτερο πρόσωπο: **έκβαλε... ρίψον από σού... σε συμφέρει... το σώμα σου... σας λέγω... πρόσεχε... ύπαγε... θάρρει... εξεύρετε... δύνασθε... κ.ο.κ.** Αντίθετα οι σημερινοί κήρυκες –δήθεν από μία σεμνοτυφία ή ευγένεια, όμως μάλλον από απουσία κύρους– προτιμούν να μιλάνε στο πρώτο πρόσωπο πληθυντικού, (ας μετανοήσουμε, ας μην περηφανευόμαστε, ας μην σκεπτόμαστε πονηρά κ.ο.κ.) επειδή φοβούνται μήπως κάποιος ή και η ίδια η συνείδησή τους σηκωθεί και ρωτήσει: **«Εσύ που τα λες αυτά, τα πράττεις ο ίδιος πρώτος;»** Και αυτό μεν δεν ήταν πρόβλημα για τον Ιησού, επειδή εκείνος μπορούσε να ρωτήσει ο ίδιος **«Τις από**

σας με ελέγχει περί αμαρτίας;» (Ιωάν. 8/η/46), όμως κανένας σημερινός κήρυκας δε θα τολμούσε να πει το ίδιο πράγμα εκτός κι αν ήταν ασυνείδητος, αθεόφοβος ή θεομπαίχτης.

Αν στην πρόταση "**Το σπίτι πήρε φωτιά**" απαντούν ερωτήσεις όπως: **–Ποιο σπίτι; –Τίνος σπίτι; –Πού είναι αυτό το σπίτι;** παρόμοια και τα διάφορα κηρύγματα χρειάζεται να δημιουργούν ανάλογους προβληματισμούς, όπως: **–Τι σχέση έχω εγώ με αυτά που άκουσα; –Υπάρχει κάτι που λέει ο Θεός σ' εμένα και όχι στον διπλανό μου; –Πώς πρέπει ν' ανταποκριθώ; –Μήπως πρέπει να αλλάξω κάποια συμπεριφορά ή να αποφύγω κάτι ή κάποιον;**

Η αλήθεια είναι πως, αν ενώ είμαστε στην εκκλησία, μας έλεγαν: **«Το σπίτι σου πήρε φωτιά»**, θα πεταγόμασταν από το κάθισμα για να τρέξουμε να δούμε πώς μπορούμε να το σώσουμε. Όταν όμως το κήρυγμα προειδοποιεί ότι κάτι δεν πηγαίνει καλά στη ζωή μας, τότε γυρίζουμε από την άλλη πλευρά και συνεχίζουμε ατάραχοι τον ύπνο μας. Θα έλεγε κανείς, χωρίς μεγάλο κίνδυνο να γίνει άδικος, ότι οι τακτικά εκκλησιαζόμενοι είναι από τους λιγότερο πιστούς στη γη, αφού διόλου δεν ενοχλούνται ούτε ανατριχιάζουν από τα κηρύγματα που ακούν, επειδή ακριβώς **ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ** ότι **όσα λέγονται μπορούν να έχουν συνέπειες στο άτομό τους.**

Με ευκολία, λοιπόν, συζητούν ότι ο Θεός μισεί την αδικία, ότι οι αμετανόητοι αμαρτωλοί θα αντιμετωπίσουν αιώνια απώλεια, ότι δεν είναι σωστό για τους ανθρώπους να χωλαίνουν μεταξύ δύο φρονημάτων, ότι δεν πρέπει να κρατούν πικρία για τους συνανθρώπους και άλλα πολλά, εντούτοις την ίδια ώρα μένουν απαθείς όπως ο ιπποπόταμος απολαμβάνει τα λασπόλουτρά του, και πολύ εύκολα μπορούν ν' αλλάξουν τη συζήτηση για ν' ασχοληθούν με την πολιτική ή τα σπορ.

Αν πίστευαν αληθινά τον αιώνιο κίνδυνο που διατρέχουν οι αμαρτωλοί και οι ασυνεπείς "πιστοί", ο ύπνος θα έφευγε από τις νύχτες τους και αγωνία θα κυρίευε τις ψυχές τους, απέναντι στη βιβλική προειδοποίηση **«Φοβερόν είναι το να πέση τις εις χείρας Θεού ζώντος»**. Κι ας μη νομίζει κανείς ότι αυτά τα λέει ο ιερός συγγραφέας για τους άπιστους, αφού στο αμέσως προηγούμενο χωρίο διαβάζουμε **«Ο Κύριος θέλει κρίνει τον λαόν αυτού»** (Εβρ. 10/1/30-31).

Πόσο φόβο σου δημιουργεί αυτό το **«φοβερόν»** της Γραφής; Επειδή αν δεν ήταν κάτι αληθινά "φοβερό", το Πνεύμα του Θεού γνώριζε και άλλες λέξεις να χρησιμοποιήσει, όμως εδώ αναφέρεται ακριβώς σε κάτι που προκαλεί (πρέπει να προκαλεί) ιερό φόβο.

Αλλά οι σημερινοί χριστιανοί, δυστυχώς, το μόνο που δεν αισθάνονται είναι ο «άγιος φόβος», παρόλο που η Γραφή συχνά επαναλαμβάνει ότι **«πρέπει πάντες να εμφανισθώμεν έμπροσθεν του βήματος του Χριστού, διά να ανταμειφθῇ έκαστος κατά τα πεπραγμένα διά του σώματος καθ' α έπραξεν, είτε αγαθόν είτε κακόν. Εξεύροντες λοιπόν τον φόβον του Κυρίου, τους μεν ανθρώπους καταπαείθομεν, εις τον Θεόν δε είμεθα φανεροί, ελπίζω δε ότι και εις τας συνειδήσεις σας είμεθα φανεροί»** (Β' Κορ. 5/ε/11). Πάλι επαναλαμβάνουμε ότι αυτή η κρίση, η οποία περιλαμβάνει **«τον φόβον του Κυρίου»**, δεν αφορά τους άπιστους αλλά τους πιστούς, αφού ο Παύλος δεν εξαιρεί ούτε τον εαυτό του.

Κάθε κήρυγμα που δεν προκαλεί άγιο φόβο, (φόβο απέναντι στην αξία που μπορεί να στερηθείς και όχι τρόπο από την κακία που μπορεί ν' αντιμετωπίσεις), είναι σαν βέλος που έχει χάσει το στόχο του και δεν μπορεί να φέρει τα αγαθά αποτελέ-

σματα του χριστιανικού μηνύματος.

Ο «ιερός φόβος» των χριστιανών δεν είναι όπως εκείνος που αισθάνεται κάποιος όταν βρεθεί εμπρός σε ένα άγριο λιοντάρι που μπορεί να τον φάει, αλλά όπως η γυναίκα που κρατάει στα χέρια το πολύτιμο κρυστάλλινο βάζο της και το προσέχει πάρα πολύ επειδή γνωρίζει ότι μπορεί να το χάσει εξαιτίας απροσεξίας της.

Εν τέλει, το χριστιανικό κήρυγμα δεν είναι οι ατέλειωτες ερμηνευτικές και εξηγητικές απόπειρες του κήρυκα επάνω σε μία βιβλική λέξη ή περικοπή, [αυτό μάλλον αφορά στη διδασκαλία] αλλά πώς ο **«ζων και ενεργός και κοπτερώτερος υπέρ πάσαν δίστομον μάχαιραν»** λόγος του Θεού έρχεται στη διαδικασία να **«διέρχεται μέχρι διαιρέσεως ψυχής τε και πνεύματος, αρμών τε και μυελών, και [να] διερευνά τους διαλογισμούς και τας εννοίας της καρδιάς»**, ώστε οι ακροατές να βρεθούν στο σημείο να έρθει **«εις κατάνυξιν η καρδιά αυτών»** και να ζητήσουν να μάθουν, **«Τι πρέπει να κάμωμεν, άνδρες αδελφοί;»** (Εβρ. 4/δ/12, Πράξ. 2/β/37).

Διαφορετικά, όλος ο κόπος των κηρύκων, όσο τίμιος και ειλικρινής και αν είναι, υπόκειται στον φόβο του Παύλου μήπως ήταν **«κτυπών τον αέρα»** και ότι δεν έτρεξε ή εκοπίασε **«εις μάτην»** (Α' Κορ. 9/θ/26, Φιλιπ. 2/β/16).

Αν είσαι κήρυκας, λοιπόν, ας είναι το κήρυγμά σου απλό, σαφές και επικεντρωμένο σε ένα σημείο. Αν οι άνθρωποι θέλουν να έχουν **«διδασκάλους κατά τας ιδίας αυτών επιθυμίας, γαργαλιζόμενοι την ακοήν»** και όχι **«την υγιαίνουσαν διδασκαλίαν»** (Β' Τιμ. 4/δ/3), ας πάνε να τους βρουν οπουδήποτε αλλού, όχι όμως στην εκκλησία που εσύ διακονείς, αν όντως η εκκλησία αυτή θέλει να είναι Εκκλησία Χριστού.

Ένα βιβλίο επαναστατικό

Το εικονιζόμενο νέο βιβλίο του εκ Θεσσαλονίκης κ. Δημητρίου Τσινικοπούλου, ήρθε προσφάτως στα ράφια των βιβλιοπωλείων με τον προκλητικό τίτλο του «**ΒΙΒΛΟΣ – Ένα Βιβλίο Επαναστατικό**» (10+4 πρωτοποριακές και ριζοσπαστικές ιδέες).

Ο Δικηγόρος συγγραφέας του, είναι γνωστός για διάφορα βιβλία και άρθρα που έχει δημοσιεύσει, κυρίως ερευνητικά και δοκίμια, όπως επίσης και για τα πολλά του ποιήματα.

Στο έργο αυτό που ο κ. Δ.Τ. παρουσιάζει ως “δοκίμιο για τη μεταφυσική τής Βίβλου και για τη συμβολή της στη διαμόρφωση του δυτικού πολιτισμού”, αντιμετωπίζει το Βιβλίο του Θεού όχι ως απλό θρησκευτικό σύγγραμμα αλλά κάτω από έναν διερευνητικό φακό που εξετάζει την ουσιαστική επίδραση που είχε στον κόσμο μας, στην φιλοσοφία, την κοινωνιολογία, την πολιτιστική κληρονομιά κ.λπ. Όχι σαν ένα βιβλίο που αυθαίρετα έρχεται να συστηθεί ως “λόγος Θεού”, αλλά ως ένα έργο πνευματικής δύναμης που αποδεικνύει την αξία του μέσα από τις διάφορες προκλήσεις που αντιμετώπισε ανά τους αιώνες και ιδιαίτερα την αμφισβήτηση της απιστίας των δυο προηγούμενων αιώνων.

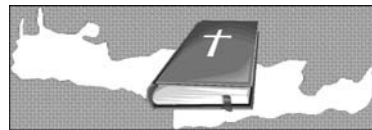
Υπό αυτή την έννοια, όντως η Βίβλος μόνο ως βιβλίο “επαναστατικό” μπορεί να σταθεί, επειδή –αντίθετα από τα πολ-

λά έργα των ανθρώπων– είναι βιβλίο που και σήμερα συνεχίζει να προκαλεί, αναστατώνει, αλλάζει...

Θα λέγαμε ότι το έργο αυτό του κ. Δ.Τ. δεν είναι βιβλίο εύκολο, δεν είναι “λαϊκό κήρυγμα”, δεν είναι παράθεση θέσεων που ο αναγνώστης καλείται να αποδεχθεί με τυφλή ή έστω και καλοδιάθετη πίστη προς κάποια εκκλησιαστική αρχή ή αυθεντία. Αντίθετα είναι ένα δοκίμιο που παραπέμποντας σε γνώμες και θέσεις των γνωστότερων πνευματικών φυσιογνωμιών της ανθρωπότητας, καλεί τον αναγνώστη του να μετρήσει, να ζυγίσει και να αποφασίσει ο ίδιος πώς θα βαθμολογήσει τον λόγο των Αγίων Γραφών και ποια στάση θα λάβει απέναντί τους.

Στις 200 σελίδες του περιλαμβάνονται αναλυτική βιβλιογραφία και ενδιαφέρουσες σημειώσεις που διαφωτίζουν τον αναγνώστη, όπως και φωτογραφικό υλικό.

Ένα στοιχείο που δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητο, είναι η ασυνεπής έως τυχαία πολλές φορές χρήση των κεφαλαίων γραμμάτων στην αρχή θρησκευτικών και όχι μόνο όρων (π.χ. θεός - Θεός, βασιλεία - Βασιλεία, εβραίος - Αμερικανός κ.λπ.) που μάλλον οφείλεται σε αστοχία του τυπογράφου και πρέπει να τακτοποιηθεί σε μελλοντική ανατύπωση. **❶**

Το Ευαγγέλιο στη Σπιναλόγκα

Κάθε εποχή έχει τα δικά της προβλήματα, όμως το ερώτημα που προκύπτει κάθε φορά είναι, τι κάνουν οι χριστιανοί για να βοηθήσουν στην επίλυση ή ανακούφιση αυτών των προβλημάτων. Ο γράφων ένωσε μεγάλη θλίψη όταν στις πρόσφατες διαδηλώσεις της Αθήνας για τα σκληρά οικονομικά μέτρα της κυβέρνησης, κάποιος του είπε: **«Για τις ανάγκες του κόσμου μόνο εμείς οι ΑΘΕΟΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ αγωνιζόμαστε, ενώ εσείς οι χριστιανοί είστε βολεμένοι στα σπιτάκια σας».**

Βεβαίως ο φίλος ενημερώθηκε πως πέρα από τις θορυβώδεις και συνήθως ανεξέλεγκτες διαδηλώσεις, υπάρχουν και άλλοι τρόποι με τους οποίους οι πιστοί του Χριστού εργάζονται και βοηθούν τους αναξιοπαθούντες συνανθρώπους, όπως γεύματα αγάπης, διανομή ρουχισμού, διάθεση διαμονής, προσφορά αίματος κ.λπ.. Όμως οι πιστοί του Χριστού ΔΕΝ ΤΑ ΔΙΑΛΛΑΟΥΝ, όπως κάνει το ΠΑΜΕ και κάποιοι επώνυμοι, αλλά τα πράττουν ακολουθώντας τη συμβουλή του Κυρίου τους: **«Όταν συ κάμνης ελεημοσύνην, ας μη γνωρίση η αριστερά σου τι κάμνει η δεξιά σου, διά να ήναι η ελεημοσύνη σου εν τω κρυπτώ, και ο Πατήρ σου ο βλέπων εν τω κρυπτώ αυτός θέλει σοι ανταποδώσει εν τω φανερώ»** (Ματθ. 6/ς/3-4).

Το ίδιο ευτυχώς μπορεί να ειπωθεί και όσον αφορά την αντιμετώπιση των λεπρών τα προηγούμενα χρόνια, στα οποία αναφέρεται η τηλεοπτική σειρά **«Το Νησί»**, που παρουσιάζεται προσφάτως στην ελληνική τηλεόραση, και όσα γίνονται γνωστά με αφορμή την προβολή της, όπου απέναντι στην κακή πολλές φορές στάση ή αδιαφορία του κράτους, των πολιτικών και της επίσημης εκκλησίας, υπήρξε μία άλλη λαμπρή σελίδα. Αυτή αν και δεν είναι γνωστή στα ανθρώπινα χρονικά, φρονούμε πως είναι γραμμένη στα βιβλία του Ουρανού. Το ίδιο συμβαίνει, πιστεύουμε, και με τα ονόματα των πρωταγωνιστών αυτών των γεγονότων, οι οποίοι άγνωστοι παρέμειναν στους ανθρώπους, όμως είναι πολύ καλά γνωστοί στον Θεό, τον δίκαιο Μισθαποδότη (Εβρ. 11/α/6).

Κρίθηκε σκόπιμο, για όλα τούτα, να αναδημοσιεύσουμε εδώ κάποια στοιχεία από το περιοδικό **«Αστήρ της Ανατολής»** (Οκτώβριος 2007) όπου γίνεται αναφορά σε μία άλλη πτυχή του προβλήματος των λεπρών της Ελλάδας, αυτή της διάδοσης των Αγίων Γραφών ανάμεσα στους πάσχοντες συνανθρώπους μας, τους λεπρούς της Σπιναλόγκας, όπως έχει καταγραφεί στα αρχεία της Βιβλικής Εταιρείας, που είναι τόσο ενδιαφέροντα και συγκινητικά.

>>>

ΟΙ ΛΕΠΡΟΙ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

του J. W. Wiles, M.A.¹

Ιούλιος 1928

(...) Για κάποιους από τους αναγνώστες ίσως η Κρήτη θυμίζει τους λεπρούς και τα πάθη τους. Φέρνοντας τους λεπρούς στη σκέψη, μας κάνει να ταξιδέψουμε πολύ πιο ανατολικά. Στον κόλπο Μυραμπέλου, στο νησί της Σπιναλόγκας –που παρέμεινε στην κυριαρχία της Βενετίας για πολλά χρόνια μετά την κατάκτηση της Κρήτης από τους Τούρκους, και τελικά παραδόθηκε στα 1715– εκεί, σ' αυτό το βράχο της Σπιναλόγκας είναι η τραγωδία των λεπρών. Ο Κωνσταντίνος Αμπατζόγλου, που ήταν πρόσφατα εκεί, γράφει τα εξής:

«Είμαστε εκτεθειμένοι στο τσουχερό κρύο της νύχτας, καθώς χρειάστηκαν σχεδόν πέντε ώρες πριν μπορέσουμε να αποβιβαστούμε. Κατά την άφιξή μου στην Πλάκα, ανακάλυψα ότι οι λεπροί ήταν όλοι απομονωμένοι σ' ένα μικρό νησί, τη Σπιναλόγκα, περίπου μια ώρα κωπηλασίας. Έπρεπε να βρω ένα ειδικό μικρό βαρκάκι προκειμένου να φτάσω στο «Νησί των Ακάθαρτων». Ως το 1897, αυτό το μικρό μέρος ήταν τόπος κατοικίας για περίπου εκατό τουρκικές οικογένειες, όμως ύστερα από την αποχώρησή τους, η Ελληνική Κυβέρνηση συγκέντρωσε τους λεπρούς από όλη την Ελλάδα και τους εγκατέστησε σ' αυτό το νησί, όπου τώρα υπάρχουν 245 άτομα, νέοι και γέροι, και από το γεγονός ότι ο γάμος δεν απαγορεύεται, αργά αλλά σταθερά ο αριθμός αυτός αυξάνεται. Ζουν σε ερειπωμένες καλύβες, βρώμικοι, έχουν ελάχιστο νερό, και η Κυβέρνηση τους δίνει στον καθένα ένα επίδομα 25 δραχμών την ημέρα. Η Κυβέρνηση, επιπρόσθετα, τους έχει

έναν ιερέα και ένα γιατρό. Ήμουν αρκετά τυχερός να συναντήσω το γιατρό και ήταν με αυτόν που κωπηλατήσαμε στη Σπιναλόγκα.

Μόλις φτάσαμε στην ακτή, πήγα κατευθείαν στις καλύβες τους, άρχισα να τους μιλάω, να μοιράζω Γραφές και να συζητώ μαζί τους για τη μεγάλη αγάπη του Κυρίου Ιησού Χριστού. Έδειχναν έντονο ενδιαφέρον. Ήταν μεγάλη έκπληξη για μένα να συναντήσω ανάμεσά τους έναν παλιό γνώριμο –κάποιον που τον έλεγαν Σκουλούδη– που προερχόταν από το Ρέθυμνο, που γνώρισε τον Χριστό πριν από χρόνια, και ήταν φλογερός μελετητής της Βίβλου. Χάρηκε πολύ που με είδε, και είχαμε μια μακρά συνομιλία. Γύρω μας ήταν άνθρωποι τρομερά πληγωμένοι, χωρίς δάχτυλα στα χέρια και τα πόδια ή χωρίς αυτιά. Για δύο ολόκληρες ημέρες έμεινα μαζί με αυτούς τους αποδιωγμένους και όταν έπρεπε να φύγω, με λύπη με αποχαιρέτησαν.»

Αυτά έγραψε ο βιβλιοπώλης των Αγίων Γραφών Αμπατζόγλου, πριν από μερικούς μήνες. Λίγες ημέρες πριν τα Χριστούγεννα του 1927, ο νέος βιβλιοπώλης της Βιβλικής Εταιρείας, κ. Νικόλαος Κωνσταντίνος Γεωργάκης, που ήρθε με καλές συστάσεις από τους φίλους μας του Παγκρήτιου Ευαγγελικού Συνδέσμου, επισκέφτηκε ξανά το νησί. Καθώς γράφο-

νται αυτές οι γραμμές, λάβαμε το ακόλουθο μήνυμά του:

«Μόλις επέστρεψα από τους λεπρούς. Βρήκα τον Σκουλούδη στο πλάι της άρρωστης γυναίκας του, καθώς της μιλούσε για την αγάπη του Θεού, και την

παρηγορούσε από τη Βίβλο. Ο Σκουλούδης είναι ένας άνθρωπος 35 ετών περίπου. Η λέπρα παρουσιάστηκε όταν ήταν οκτώ ετών. Για κάποιο διάστημα παρακολούθησε ένα νυχτερινό σχολείο και ύστερα ήρθε η διαταγή που υποχρέωσε όλους τους λεπρούς να συγκεντρωθούν στη Σπιναλόγκα· έτσι αναγκάστηκε να τα εγκαταλείψει όλα, και πήγε. Δεν θυμάται πώς ακριβώς βρέθηκε στα χέρια του μια φθαρμένη Καινή Διαθήκη, όμως θυμάται πολύ καλά ότι αυτή η Καινή Διαθήκη έγινε σύντομα το μοναδικό του βιβλίο στον κόσμο. **«Από αυτή έμαθα όλα όσα ξέρω»**, λέει ο Σκουλούδης, **«με βοήθησε ν' αφυπνιστώ για την αμαρτωλότητά μου, και μου αποκάλυψε τον Ζωντανό Σωτήρα. Και όταν ο βιβλιοπώλης των Αγίων Γραφών Αμπατζόγλου ήρθε με τις Γραφές του, αμέσως του ζήτησα μια ολόκληρη Βίβλο – και την αγόρασα. Την πήρα σαν ένα θησαυρό στο κελί μου, επειδή πράγματι έχω βρει το πολύτιμο μαργαριτάρι»**.

Ο βιβλιοπώλης των Αγίων Γραφών Γεωργάκης μας λέει επιπλέον πως με συνεχή μελέτη των Γραφών ο Σκουλούδης αυξήθηκε στη γνώση του Χριστού, και «χρησιμοποιήθηκε σαν ένα εκλεκτό σκεύος για τη δόξα Του». Ο ίδιος επίσης ωφελείται πολύ και χαίρεται με τα γράμματα που παίρνει από τους αδελφούς του Παγκρήτιου Ευαγγελικού Συνδέσμου.

«Ο φτωχός Σκουλούδης τώρα έχει χάσει τη φωνή του, και ζητά τις προσευχές μας ώστε ο Κύριος να του προστατέψει τα μάτια. Επιθυμία του είναι –αν ο Θεός του χαρίσει και πάλι τη φωνή– να οργανώσει συναντήσεις και να έχει ένα μικρό βιβλιοπωλείο για Άγιες Γραφές πρώτα απ' όλα, και ύστερα για άλλα ωφέλιμα βιβλία. Μέσω της δικής του μαρτυρίας τρεις άλλοι έχουν γνωρίσει τον Ιησού – πέρα από τη γυναίκα του. Από αυτούς τους τρεις, δύο ανήκουν στο προσωπικό, και είναι πολύ ευχαριστημένοι με τον Σκουλούδη».

Ο βιβλιοπώλης των Αγίων Γραφών Γεωργάκης περιγράφει επίσης πώς «ο κακός παπάς διώχτηκε από το νησί, και ένας άλλος καλός τοποθετήθηκε στη θέση του, που χαίρεται όταν ακούει το Λόγο του Θεού... Έδωσα στους λεπρούς μερικά δώρα από τους Ευαγγελικούς αδελφούς και ύστερα έφυγα, ενώ ο Σκουλούδης μου έλεγε: *Είθε το όνομα του Κυρίου να δοξαστεί ανάμεσά μας!*» (...) ²

1. Ο J. W. Wiles ήταν Γραμματέας της Βιβλικής Εταιρείας για τη Νοτιο-Ανατολική Ευρώπη.

2. «*The Bible in the World*», Ιούλιος 1928, έκδοση της Βρετανικής Βιβλικής Εταιρείας, σελ. 108-111.

Μία αρχαία παραβολή σε σύγχρονη εκδοχή...

Πριν από είκοσι αιώνες ο Χριστός είπε την παραβολή του Ημιτελούς Πύργου, θέλοντας να διδάξει στους ακροατές του την ανάγκη για φρόνηση που πρέπει να διακρίνει τους οπαδούς Του: «**Τις εξ υμών, θέλων να οικοδομήση πύργον, δεν κάθηται πρώτον και λογαριάζει την δαπάνην, αν έχη τα αναγκαία διά να τελειώση αυτόν; μήποτε αφού βάλη θεμέλιον και δεν δύναται να τελειώση αυτόν, αρχίσωσι πάντες οι βλέποντες να εμπαίζωσιν αυτόν, λέγοντες· Ότι ούτος ο άνθρωπος ήρχισε να οικοδομή και δεν ηδυνήθη να τελειώση**» (Λουκ. 14/ιδ/28-30).

Δεν είναι σωστό για έναν λογικό άνθρωπο να ξεκινάει να κάνει ένα σπουδαίο έργο όταν δεν έχει εκ των προτέρων εξασφαλίσει τα απαραίτητα οικονομικά και άλλα μέσα, που θα τον ικανώσουν να το φέρει εις πέρας.

Όμως στο διάστημα που πέρασε, οι άνθρωποι έχουν αλλάξει νοοτροπίες και πρακτικές. Οι αξίες και οι σημασίες των λέξεων το ίδιο. Κάποτε οι άνθρωποι, όταν αμαυρωνόταν το όνομά τους, έφταναν στην αυτοκτονία· σήμερα γράφουν την βρόμικη ιστορία τους και την εκδίδουν σε βιβλία και κινηματογραφικά έργα...

Ο «Αλή Μπαμπά και οι 40 Κλέφτες» φρόντιζαν να κρύβουν τα κλοπιμαία μέσα σε μυστική μαγική σπηλιά, όμως σήμερα τα επενδύουν σε ανώνυμες μετοχές στα Χρηματιστήρια ή σε ιδιωτικές θυρίδες με-

Το ημιτελές Νοσοκομείο του Ερυθρού Σταυρού στην Αθήνα, που κατεδαφίστηκε προ ετών.

γάλων Τραπεζών, σε παράκτιες εταιρείες ή "ευαγή" ιδρύματα...

Το ίδιο περίπου συμβαίνει και με διάφορες ονομαζόμενες "χριστιανικές" διακοινίες, όπου οι εύπιστοι "πιστοί" παρασύρονται να προσφέρουν τον οβολό από το υστέρημά τους, ώστε κάποιοι "χαρισματούχοι" να ζουν πλουσιοπάροχα σκανδαλώδεις ζωές αυτοί και συγγενείς τους.

Αλλά ας επιστρέψουμε στην παραβολή του Χριστού για την οικοδόμηση πύργου, και ας δούμε πώς αυτή ή το ανάλογο της εφαρμόζεται σήμερα.

Η πιο απλή και συνήθης περίπτωση, είναι η "ανέγερσις ενός ιερού ναού". Ένα άτομο ή ομάδα επιτήδειων συνασπίζονται, δημιουργούν ένα σύλλογο και αρχίζουν να διατυμπανίζουν το στόχο τους: «**Δώστε τη συνεισφορά σας για να χτίσουμε έναν ακόμη ναό για τη δόξα του Θεού ή του δέινα αγίου**». Και επειδή σε όλο τον κόσμο η σωτηρία του ανθρώπου έχει συνδεθεί με το πόσα μπορεί να προσφέρει ο καθένας για "ιερούς" σκοπούς (γνωστή η φράση: «*Πρόσφερε για την ψυχή του...*»), πλείστοι είναι οι καλοκάγαθοι που σπείνουν να συνδράμουν στην "αποπεράτωση" του έργου. Και επειδή ένα τέτοιο έργο συνήθως απαιτεί πολλά στάδια και μεγά-

λα κονδύλια, ποιος δεν έχει δει τις πάμπολλες επιγραφές **-Ενισχύσατε την αποπεράτωση... -Ενισχύσατε την εικονογράφηση... -Ενισχύσατε την πλακόστρωση... κ.ο.κ.** (Βλέπε φωτο).

Άλλες περιπτώσεις αφορούν μεγαλόπνοα σχέδια για την ίδρυση μιας σχολής... ενός κέντρου αποτοξίνωσης, ενός φιλανθρωπικού ιδρύματος... ενός νοσοκομείου... την οικονομική υποστήριξη ιεραποστολών... κ.ο.κ.

Μεγάλα σχέδια..., μεγάλα όνειρα... —Θα κάνουμε, —Θα δείξουμε... —Θα σώσουμε... Αλλά στο μεταξύ μεσολαβεί το: **ΔΩΣΤΕ, ΔΩΣΤΕ, ΔΩΣΤΕ...** Ακούσαμε μάλιστα και φρίξαμε ότι πριν λίγο καιρό ο Ποιμένας συγκεκριμένης εκκλησίας (που μάλλον βρήκε και μιμητές), απαίτησε από τα μέλη της να συνάψουν με Τράπεζες ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΑ ΔΑΝΕΙΑ, και να του παραδώσουν τα χρήματα, για να μην τρέχει στο μέλλον να βρει άκρη με τους εργολάβους...

Ενώ όλοι καταλαβαίνουμε ότι κι εδώ ισχύει το αρχαιοελληνικό, «**Δει, δη, χρημάτων και άνευ τούτων ουδέν εστι γενέσθαι των δεόντων**», εκείνο που προκύπτει τελικά —σε πολλές τουλάχιστον περιπτώσεις— είναι ότι κάποιοι, όχι σπάνια μέσα από σκοτεινές διαδρομές, "**ενισχύουν τον μπεζαχτά τους**" ή "**κάτι βάζουν στην τσέπη τους**", κατά το κοινώς λεγόμενο.

Όταν π.χ. κάποιος, όπως οι παραπάνω, τελικά καταλήγει να εξαργυρώσει την ιδέα του με ένα μισθό κάποιων χιλιάδων δολαρίων το μήνα και σε 4-5 χρόνια εισπράττει το ισόποσο της αξίας ενός διαμερίσματος, αυτό κι αν είναι επένδυση... Όταν μάλιστα ο μέσος μισθός του Έλληνα είναι μόλις 700 ΕΥΡΩ, τότε καταλαβαίνετε ότι πρόκειται για **πολύ καλή επένδυση!!!**

Και αν μεν η προσπάθεια τελεσφορήσει, ακόμη και οι κακοπροαίρετοι θα πουν,

"Χαλάλι". Όταν όμως όλα μείνουν σχέδια στα χαρτιά, τότε εκείνοι που έκαναν δωρεές κλαίνε τα χρήματά τους, αλλά οι πρωταγωνιστές του σχεδίου, και τις αμοιβές τους διατηρούν —με το αζημίωτο— και δεν χρωστούν λογαριασμό σε κανέναν... **Ή μήπως χρωστούν;**

Πριν από μήνες το πανελλήνιο "έκραξε" τέως Υπουργό, όταν δήλωσε πως «**ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΝΟΜΙΜΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΗΘΙΚΟ**», επειδή ο κοινός νους πιστεύει πως **ΤΟ ΗΘΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΝΟΜΙΜΟ!** Μπορεί λοιπόν κάποιος να μην έχει παραβεί κανέναν ανθρώπινο νόμο —αυτό συμβαίνει πλέον με τις γυναίκες που κάνουν εκτρώσεις ή εκείνους που μοιχεύουν, επειδή πλέον δεν τους καταδικάζει ο νόμος— όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά στη συνείδηση του κόσμου **και, πολύ περισσότερο, στη δικαιοσύνη του Θεού!**

Αντίθετα από τον πρωταγωνιστή της παραβολής του Χριστού, που απέμεινε με τον κόσμο «**να τον περιπαίζει**» (Φίλος) για την αποτυχία του, οι σύγχρονοι "οραματιστές" μπορεί και να παραπονούνται, επειδή δεν τους έστησαν ανδριάντες "για το κατόρθωμά τους"...

«**Βρε πώς αλλάζουν οι καιροί!!!**», όπως θα έλεγε ο συνθέτης του λαϊκού άσματος. **❶**

11 εγγυήσεις για το 11

Ακόμη είναι στα μάτια μας οι φωταψίες, τα πυροτεχνήματα και οι εορτασμοί που συνόδεψαν την έλευση της νέας χιλιετίας, για τα οποία είχαμε γράψει αρκετά στην κατάλληλη ώρα. Οι άνθρωποι σε όλο τον πλανήτη παρασυρμένοι λες από κάποιον "μαγεμένο αυλό" καλλιέργησαν μέσα τους ελπίδες για μια διαφορετική πραγματικότητα, μια πραγματικότητα όχι όπως εκείνη που ήταν γύρω τους αλλά όπως οι ίδιοι την ποθούσαν.

Ήδη όμως παρήλθε η πρώτη δεκαετία της ουτοπίας και τα πρόσωπα όλων είναι σκυθρωπά, οι ελπίδες έχουν σβήσει και οι περισσότεροι αγωνιούν για το αύριο, αν θα πάρουν σύνταξη, αν θα έχουν εργασία, αν θα μπορούν να ικανοποιηθούν ακόμη και τις πιο βασικές τους ανάγκες.

Το 2011 στο οποίο ήδη εισήλθαμε, προέκυψε έτος φορτωμένο με όλες τις κατάρες που κληρονόμησε από τα περασμένα χρόνια, πρόσφατα και απώτερα.[1]

Από όσα οι ίδιοι αντιλαμβανόμαστε, ωστόσο, όπως και όλα εκείνα που φτάνουν στ' αυτιά μας από συζητήσεις και συναλλαγές με τους συνανθρώπους μας, υποδεχόμενοι την αλλαγή αυτού

του χρόνου όλοι σκέφτονται πως μαύρες και σκοτεινές θα είναι οι μέρες του, χωρίς κανένα καλό, χωρίς κάποια σπουδαία ή μεγάλη προσδοκία.

Έχοντας όμως μια μικρή πείρα χριστιανικής ζωής, το δεχτήκαμε σαν πρόκληση να κάτσουμε να γράψουμε όχι όσα ο «**θεός του κόσμου τούτου**» και τα δικά του ΜΜΕ διαδίδουν, αλλά όσα ο δικός μας ΘΕΟΣ, ο Ύψιστος και ο Υπέρτατος, έχει διαβεβαιώσει στα παιδιά Του, καθώς υποσχέθηκε ότι δεν θα είναι απών από όσα συμβαίνουν γύρω μας και επάνω μας, και πως δεν είναι δυνατό να συμβαίνει κάτι για το οποίο δεν θα είναι Εκείνος ενήμερος και, κυρίως, δεν θα έχει τον τελικό λόγο.

Στον πίνακα της απέναντι σελίδας παραθέτουμε 11 "ανησυχίες" που μπορεί να αισθανθούν ευσεβείς άνθρωποι απέναντι σε δυσκολίες της ζωής κατά το έτος 2011, αλλά και 11 διαβεβαιώσεις από τις Άγιες Γραφές, που δίνουν απάντηση και ανοίγουν προοπτικές. Αυτές, λοιπόν, τις εγγυήσεις του Θεού ας προσπαθήσουμε να θυμηθούμε (ίσως κάποιοι να τις ανακαλύψουν), που θα μας βοηθήσουν στους μήνες που έρχονται να σταθούμε πιστοί ακόλουθοι του Βασιλιά μας Ιησού Χριστού καθώς προσβλέπουμε και ήδη ζούμε στη Βασιλεία Του.

Κλείνοντας αυτό το σημείωμα ενθαρρύνουμε τους αγαπητούς αναγνώστες να ρίξουν μια προσεκτική ματιά στο τελευταίο μέρος της προφητείας

1. Λέγοντας «κατάρες που κληρονόμησε», μακριά από εμάς οποιαδήποτε σχέση με κάποιους συγγραφείς που "ερμηνεύουν" τη Βίβλο για να ταιριάζει με τις προλήψεις και τα κατάλοιπα της κοσμικής, ίσως και μαγικής, προπαίδειας που κουβαλούν από τα σπίτια και το περιβάλλον τους.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ	ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ
1. Είναι αδύνατο να τα βγάλω πέρα...	«Τα αδύνατα παρά άνθρωποις είναι δυνατά παρά τω Θεώ» – Λουκ. 18/ιη/27
2. Νιώθω ήδη πολύ κουρασμένος...	«Έλθετε προς με, πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θέλω σας αναπαύσει » – Ματθ. 11/ια/28-30
3. Κανένας πια δεν με αγαπάει...	«Να αγαπάτε αλλήλους, καθώς εγώ σας ηγάπησα » – Ιωάν. 13/ιγ/34
4. Δεν αντέχω άλλο στα βάρη...	«Αρκεί εις σε η χάρις μου· διότι η δύναμίς μου εν αδυναμία δεικνύεται τελεία » – Β΄ Κορ. 12/ιβ/9
5. Δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει γύρω μου...	«Έλπιζε επί Κύριον εξ όλης σου της καρδιάς, και μη επιστηρίζεσαι εις την σύνεσίν σου· εν πάσαις ταις οδοίς σου αυτόν γνώριζε, και αυτός θέλει διευθύνει τα διαβήματά σου » – Παρ. 3/γ/5-6
6. Δεν έχω τα μέσα να αντεπεξέλθω...	« Δυνατός είναι ο Θεός να περισεύση πάσαν χάριν εις εσάς , ώστε έχοντες πάντοτε εν παντί πάσαν αυτάρκειαν να περισσεύητε εις παν έργον αγαθόν» – Β΄ Κορ. 9/θ/8
7. Όλα μου πηγαίνουν στραβά...	«Εξεύρομεν ότι πάντα συνεργούσι προς το αγαθόν εις τους αγαπώντας τον Θεόν, εις τους κεκλημένους κατά τον προορισμόν αυτού» – Ρωμ. 8/η/28
8. Έχω κάνει κι εγώ λάθη ασυγχώρητα...	«Εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας και καθαρίση ημάς από πάσης αδικίας» – Α΄ Ιωάν. 1/α/9
9. Δεν ελπίζω να τα βγάλω πέρα...	« Ο Θεός μου θέλει εκπληρώσει πάσαν χρείαν σας κατά τον πλούτον αυτού εν δόξη διά Ιησού Χριστού» – Φιλ. 4/δ/19
10. Έχω φοβερές ανησυχίες...	« Πάσαν την μέριμναν υμών ρίψατε επ’ αυτόν , διότι αυτός φροντίζει περί υμών» – Α΄ Πέτρ. 5/ε/7
11. Δεν μπορώ να ζήσω με τόσο λίγα χρήματα...	« Ο τρόπος σας έστω αφιλόργυρος, αρκείσθε εις τα παρόντα , διότι αυτός είπε· Δεν θέλω σε αφήσει ουδέ σε εγκαταλείψει» – Εβρ. 13/ιγ/5

του Αββακούμ (3/γ/16-19), που είναι μια προσευχή κατάλληλη για ώρες σαν κι αυτή. Στο κύλισμα των χρόνων πολλές φορές οι άνθρωποι αντιμετώπισαν παρόμοιες και χειρότερες καταστάσεις και όμως ορθοπόδησαν επειδή τούτα τα

δεινά είναι πρόσκαιρα. Το σημαντικό δεν είναι **ΤΙ** έχεις αλλά **ΠΟΙΟΝ** έχεις για στήριγμα και αρχηγό της ζωής σου! Εκεί πρέπει να δώσουμε τη μέγιστη σημασία

Ιεραποστολικός Συναγερμός

Στο περιοδικό «Ιεραποστολικός Ταχυδρόμος» (τ. 112), δημοσιεύθηκαν ομιλίες από το 3ήμερο Ιεραποστολικό Συνέδριο του Πανελληνίου Χριστιανικού Ομίλου Ορθοδόξου Ιεραποστολής. Στη συνέχεια αναδημοσιεύουμε αποσπάσματα από την εισήγηση της Θεολόγου κ. Αικ. Παπακωνσταντίνου.

[...] Στον θεολογικό, τον εκκλησιαστικό και κυρίως στον ιεραποστολικό μας προβληματισμό, αν εντεινουμε την όρασή μας προς την πραγματικότητα του ουρανού, για τον οποίο τόσο επίμονα μιλάει η Γραφή, θα βρούμε ασφαλώς νέες λύσεις για τα αδιέξοδα της γης. Η κατάσταση του κόσμου εξαρτάται από την κατάσταση της ανθρωπότητας, από τη σχέση του ανθρώπου προς τον Θεό και τους αδελφούς του. Η αποστολή του ανθρώπου δεν είναι για κάτι μικρό, κάτι περιορισμένο. Είναι για κάτι απέραντο, που αγκαλιάζει με όλη αυτή την ένταση όλο τον κόσμο.

Σύμφωνα με αυτά: «τη ζωή δεν την αντικρίζουμε ως δικαίωμα που μας ανήκει, αλλά τη σεβόμαστε ως μυστήριο που μας υπερβαίνει». Η ζωή του αυθεντικού χριστιανού έχει αλήθεια και αγάπη. Έχει την ελευθερία του να δέχεται και την ελευθερία του να προσφέρεται. Γι' αυτό και είναι πολύ φιλόανθρωπος και κοινωνικός. Δεν σώζεται μόνος, κοινωνεί τη σωτηρία. Στο πεδίο των ανθρωπίνων σχέσεων, κοινωνία σημαίνει περιχώρηση «εν αγάπη». Όταν αναφέρεται στη σχέση του ανθρώπου με τον Θεό, σημαίνει «ανακάλυψη υιοθεσίας», «αποκάλυψη αληθείας», «αλλοίωση». Η εσωτερική ένωση με τον Χριστό, μας υ-

ποχρεώνει να είμαστε παρόντες στην ιστορία και εξέλιξη της ανθρώπινης κοινωνίας με ενεργητική στάση, όπως ο Κύριός μας, ο οποίος εργάζεται μέσα στην ιστορία και παραμένει Κύριος αυτής. Όχι με επιπόλαιους ενθουσιασμούς για ένα είδος πολιτικοκοινωνικής επιβολής της Βασιλείας του Θεού, αλλά οδηγούμενοι από το αίσθημα της δυναμικής προσμονής που απορρέει από τη βεβαιότητα ότι η εσχατολογική πλήρωση, με θεία συγκατάβαση, απαιτεί και τη δική μας συμμετοχή. **«Και κηρυχθήσεται τούτο το ευαγγέλιον της βασιλείας εν όλη τη οικουμένη εις μαρτύριον πάσι τοις έθνεσι και τότε ήξει το τέλος».** Γνωρίζουμε ότι, μολοντί ζούμε ακόμη στην περίοδο του «ούπω», ήδη **«νυν τέκνα του Θεού εσμέν».** Μέσα στην προοπτική αυτή μας δίδεται η δυνατότητα μέσω της Ιεραποστολής να συνεργαστούμε **«εν Αγίω Πνεύματι»** για τον αγιασμό των πάντων. Γινόμαστε **«συνεργοί Θεού»**, συμμετέχοντας στην εξέλιξη για ενότητα, ειρήνη, αγάπη, προς την οποία κατευθύνεται το σχέδιο του Θεού.

Η Ιεραποστολή δεν μπορεί να νοηθεί μονάχα ως έργο αλτρουισμού, υπακοή, χρέος ή έκφραση αγάπης. Είναι εσωτερική αναγκαιότητα. **«Ανάγκη γάρ μοι ε-**

πίκειται, ουαί δέ μοι ἔστιν, εάν μη ευαγγελίζωμαι». Ο χριστιανός, ο οποίος «συσσωματώθηκε» με τον Χριστό και ζει αληθινά «εν Αυτώ», δεν είναι δυνατόν να σκέπτεται, να αισθάνεται, να θέλει, να ενεργεί, να βλέπει τον κόσμο κατά τρόπο διαφορετικό από τον Χριστό. Δεν μπορεί να περιορίσει τον ορίζοντά του στην ενορία του, στην πόλη του, στο έθνος του, στο «χριστιανικό» λεγόμενο κόσμο. Του είναι αδύνατον να αδιαφορήσει για τα εκατομμύρια των ανθρώπων, οι οποίοι ζουν «ξένοι των διαθηκών της επαγγελίας, ελπίδα μη έχοντες και άθεοι εν τω κόσμω**».**

Αν η Εκκλησία είναι ο μεταμορφωμένος κόσμος μέσα στον κόσμο της φθοράς, τότε ο γνήσιος χριστιανός δε φοβάται, τολμά να εμπιστεύεται, να συμπάσχει. Ο ιεραπόστολος αισθάνεται αυθόρμητα την ενδόμυχη αναγκαιότητα να συντονίζει το σχέδιο της ζωής του με το σχέδιο του Θεού, να προσανατολίζει τον εαυτό του προς αυτή την κατεύθυνση, να υμνεί τον Κύριο και να είναι με όλη τη ζωή του ζώσα δοξολογία Αυτού. Το άνοιγμά μας, η ιεραποστολή προς τον αδελφό είναι ο τρόπος που βιώνεις και ομολογείς την πίστη σου. Η προσπάθεια εξάπλωσης του ευαγγελικού κηρύγματος σε όλο τον κόσμο αποτελεί θεμελιώδη και πρωταρχική, σπουδαία και θεοκίνητη πράξη βασιζόμενη στην αρχή της καθολικότητας της Ορθόδοξου Εκκλησίας. Θα πρέπει να διευκρινιστεί πως το κάλεσμα της Εκκλησίας για ιεραποστολή δεν γίνεται για λόγους εξωτερικούς, όπως για παράδειγμα η ύπαρξη απολίτιστων φυλών, η έκταση της πείνας, του αναλφαριθτισμού, η επέκταση του αθεϊσμού, αλλά σαφώς πρόκειται για κλήση μετάνοιας· για την επανεύρεση του αληθινού νοήματος της Εκκλησίας για τη βίωση του μυστη-

ρίου της συσσωματώσεώς μας «εν τω Χριστώ»· για την ορθή (ορθόδοξη) δοξολογία του Θεού. **Κάθε πιστός καλείται να συντρέξει στο έργο της σωτηρίας του εαυτού του και των αδελφών του, να γίνει ιεραπόστολος.** Ο ιεραποστολικός ζήλος θερμαίνεται από τη μεγάλη αγάπη προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Η αγάπη κάνει τον Θεό ορατό στο πρόσωπο του αδελφού μας, τον κάνει πλησίον, τον βάζει μέσα στην καρδιά μας, θυσιάζοντας το εγώ μας. **«Η κλεις της καρδιάς των θείων χαρισμάτων εν τη αγάπη του πλησίον δίδοται».**

Η σταυρωμένη αγάπη δεν βιάζει όμως κανέναν, δεν εξαναγκάζει κανέναν να την αποδεχθεί. Η αλήθεια του σταυρού γνωρίζεται και ομολογείται «μόνον ελεύθερα». Η θρησκεία του Χριστού είναι θρησκεία της ελευθερίας και της αγάπης, της ελεύθερης αγάπης ανάμεσα στον Θεό και τον άνθρωπο. [...]

Η κίνηση της ευαγγελικής αγάπης μεταμορφώνει την προσφορά σε σχέση, την πράξη σε κοινωνία. Δεν είναι προσφορά, αλλά αυτοπροσφορά· δεν είναι φυσική συμπόνια, αλλά πνευματική μετοχή· δεν είναι ξόδεμα, αλλά επένδυση· δεν είναι πράξη, αλλά μεταμόρφωση του είναι μας· δεν είναι κτήση, αλλά κένωση· δεν είναι τήρηση του θείκου νόμου, αλλά υπέρβαση κάθε νόμου. Η αγάπη που δεν έχει τον πόνο της ταπεινοφροσύνης και το αίμα της θυσίας, η ανιδιοτελής, θυσιαστική και εκστατική αγάπη του ιεραποστόλου τον κάνει να χαίρεται τη διακονία, την προσφορά, αποτελεί πρόκληση και ευκαιρία να δούμε τον κάθε συνάνθρωπο στην κάθε στιγμή ως έκφραση και φανέρωση του προσώπου του Θεού.

Οι παντός είδους διαφορές υπογραμμίζουν αυτήν ακριβώς την ελευθερία, η διαφορετικότητα τονίζει τη μονα-

δικότητα του κάθε προσώπου ως εικόνα του Θεού, ενώ οι αντιθέσεις ταπεινώνουν και τα κύρια σημεία διευκολύνουν τη συμπόρευση. Η συνάντηση Θεού και ανθρώπου είναι εκούσια συνάντηση δύο ελευθεριών, της ελευθερίας της χάρις και του ανθρωπίνου αυτεξουσίου. Η θεία αγάπη καλεί τον άνθρωπο. «Ο Θεός κρούει τη θύρα της ανθρωπίνης καρδιάς αλλά μόνον ο ίδιος ο άνθρωπος μπορεί να την ανοίξει». Απαιτείται προσωπική πάλη ενάντια στη μονοκρατορία του εγώ μας, ένας συνειδητός αγώνας για ξεπέρασμα του ατομισμού μας, προσφορά του είναι και του έχουν μας, προσωπική και οντολογική μετοχή στο σταυρό και την ανάσταση του Χριστού. [...]

Η Ιεραποστολή δεν εργάζεται για να αυξήσει τους οπαδούς της, να κερδίσει χώρους, να καυχάται για τη μεγέθυνση του έργου της, αλλά για την ταπεινή και σεμνή διακονία προς πολλαπλασιασμό των σωσμένων.

Για την ορθόδοξη ιεραποστολή το κρισιμότερο πρόβλημα δεν είναι η απλή αναγγελία του ευαγγελικού μηνύματος, αλλά η ζωντανή μαρτυρία του Ιησού Χριστού παντού και πάντοτε, το πώς ζούμε «εν Χριστώ». Αυτό δεν περιορίζεται στη διανοητική σφαίρα, αλλά είναι μια βαθιά σχέση του όλου ανθρώπου με τον Χριστό, μια προσωπική σχέση που μεταμορφώνει την όλη μας ύπαρξη. [...]

Ο άνθρωπος, αυξάνοντας τις ανάγκες του ή μετατρέποντας τα πάντα σε ανάγκη, μεγαλώνει και διαιωνίζει την ανελευθερία του. Πραγματικά φαίνεται ότι χωρίς Θεό ή όταν ο άνθρωπος «γίνει θεός», τα πάντα επιτρέπονται.

Ο Θεός αποκαλύπτεται και γνωρίζεται μέσα στην προσωπική πίστη και την κοινωνία των προσώπων που είναι η Εκκλησία. Μόνο μέσα στην εκκλησιαστι-

κή κοινότητα ο άνθρωπος μπορεί να ζει το «**αληθεύειν εν αγάπη**». Η Εκκλησία σώζει ψυχές αθάνατες. Δεν ασχολείται με ιδεολογίες, με κοινωνικές αλλαγές, με πολιτικά παιχνίδια, με οικονομικά συστήματα. Η Εκκλησία είναι η μητρική αγκαλιά που θέλει και μπορεί να τους αναπαύσει όλους. Η προς τον κόσμο αποστολή της δεν είναι κάτι πέρα από τον εαυτό της, αλλά όρος συγκρότησης του εαυτού της. Απευθύνεται «**έως εσχάτου της γης**», σε ανθρώπους και πολιτισμούς που δεν συναντήθηκαν ακόμη μαζί της. Κύριο έργο της είναι ο ευαγγελισμός των ψυχών.

Η εγρήγορση της ιεραποστολικής συνειδησης περιφρουρεί μια πολύτιμη αλήθεια: ότι το «ναι» ή το «όχι» στο κάλεσμα του Θεού είναι εκ φύσεως προσωπικό διακύβευμα. Ξεκινάει το ελεύθερο «ναι» του Θεού και ολοκληρώνεται με το «αμήν» του ανθρώπου. Η ιστορία αποδεικνύει ότι η συναίσθηση της κλίσεως της Εκκλησίας στην άσκηση της ιεραποστολής υπήρξε πάντοτε ζωντανή μέσα στην ορθόδοξη Εκκλησία. Η Εκκλησία είναι **αποστολική** όχι απλώς λόγω της αποστολικής της διαδοχής, αλλά κυρίως επειδή διατηρεί την αποστολική φλόγα και το ζήλο για την αναγγελία του Ευαγγελίου «**πάση τη κτίση**», διότι εκτρέφει τα μέλη της να γίνουν μάρτυρες «**εν τη Ιερουσαλήμ και εν πάση τη Ιουδαία και Σαμάρεια και έως εσχάτου της γης**». Οι άνθρωποι δεν καλούνται απλώς να γνωρίζουν τον Χριστό, να συνάζονται γύρω Του ή να υποτάσσονται στο θέλημα Του. Καλούνται να συμμετέχουν στη δόξα Του, στη δόξα της υιοθεσίας.

Μέσα στη δοξολογική αυτή προοπτική η ιεραποστολή δεν νοείται ως μέθοδος προσηλυτισμού και προσελκύσεως νέων μελών σε μια κλειστή κοινωνία

που ζει για τον εαυτό της, αλλά ως πολύφωνη, πολυδιάστατη φανέρωση της δόξης του Θεού. Η Εκκλησία έχει «χρισθεί», έχει «αποσταλεί» όπως ο Χριστός για να συνεχίσει το έργο Του: **«ευαγγελισάσθαι πτωχοίς, ιάσασθαι τους συντετριμμένους την καρδίαν, κηρύξαι αιχμαλώτοις άφεσιν».**

Η διάνοιξη των δρόμων για τον ερχομό της βασιλείας στις καρδιές των ανθρώπων και στην ιστορία δεν είναι κάτι απλό και εύκολο. Στοιχίζει. Όποιος θέλει να δουλέψει ουσιαστικά για τη διάδοση του Ευαγγελίου, πρέπει να έχει αποφασίσει πόνο, κακουχίες. Χριστιανισμός χωρίς σταυρό δεν υπάρχει. Χριστιανική ζωή, ιεραποστολή χωρίς συσταύρωση με τον Χριστό δεν υπάρχει. Όσοι επιζητούν την άνεση, την ισχύ του αιώνας τούτου, τα κοσμικά πλούτη και προνόμια, δεν μπορούν να είναι γνήσιοι υιοί και κήρυκες της Βασιλείας του Θεού.

Η μεγάλη αλλαγή θα έλθει στον κόσμο, όταν οι χριστιανοί θα ζούμε, θα πράττουμε, θα ανταποκρινόμαστε στην αποστολή μας, πορευόμενοι στα ίχνη του Χριστού και των αποστόλων Του. Απαιτείται να δυναμώσει η υπνώτουσα συνείδησή μας, να βγούμε από το καβούκι του εαυτού μας και να γίνουμε το αλάτι και το φως του κόσμου, που θα προσφέρει μια αδιάκοπη, ζωντανή μαρτυρία του ζώντος Θεού. [...]

Μια τέτοια Ιεραποστολή είναι αληθινή φωνή του ουρανού! Προσοχή όμως αδελφοί! Όχι Ιεραποστολή των Αποικιοκρατών Ευρωπαίων στην Αφρική, στις Ινδίες...

Προσοχή! Όχι Ιεραποστολή των τυ-

χοδιωκτών Ιεραποστόλων της καριέρας, που καπηλεύονται την ευπιστία των υποανάπτυκτων λαών.... Προσοχή! αδελφοί! Όχι Ιεραποστολή των γραϊκύλων ξενομανών...

Η [ορθόδοξη] Ιεραποστολή δεν επιδιώκει και δεν επιζητεί ανταλλάγματα. Με αρχηγό τον ιδρυτή της ζητεί ευσπλαχνικά τη σωτηρία του «απολωλότες προβάτου» σε όλο το πρόσωπο της γης. Από εμάς εξαρτάται να λαμπαδιάσει. [...]

Δυσκολευτήκαμε πολύ ποια σημεία να υπογραμμίσουμε από την παραπάνω εισήγηση. Είναι όλα τόσο ενδιαφέροντα και μάλιστα σχετικά με την αρθρογραφία του «Τ». Όταν ο άνθρωπος στέκεται απλά ενώπιον του Θεού, χωρίς προκαταλήψεις και συμφεροντολογικές υστεροβουλίες, το Άγιο Πνεύμα δε μπορεί παρά να τον οδηγήσει και εδώ, κυρίως μάλιστα εδώ, εις πάσαν την αλήθειαν.

Η αληθινή ιεραποστολή δεν είναι ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΑ, δεν είναι ΤΥΧΟΔΙΟΚΤΙΣΜΟΣ, δεν είναι ΚΑΡΙΕΡΑ, δεν είναι ΜΕΤΑΓΓΙΣΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑΣ.

Η αληθινή ιεραποστολή είναι ΥΠΟΤΑΓΗ στη φωνή του Θεού και ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΒΙΩΣΗ των αληθειών της Αγίας Γραφής.

Όσοι σκέφτονται διαφορετικά για την ιεραποστολή, ας αφήσουν το άροτρο και ας πορευτούν έκαστος στη δική του Θεσσαλονίκη (Λουκ. 9/8/62, Β΄ Τιμ. 4/8/10). Θα είναι καλύτερο και γι' αυτούς και για το έργο του Θεού! ☩

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΑΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

Από τακτικό αναγνώστη λάβαμε την παρακάτω επιστολή:

Κύριε Διευθυντά,

Διαβάζοντας το άρθρο για τον Ματθαίο Ρίτσι ("ΤΥΧΙΚΟΣ" τ. 218) και τις εύστοχες παρατηρήσεις σας για τους σύγχρονους "ιεραπόστολους" που κινούνται ιδιαίτερα σε δυτικές χώρες όπως και η Ελλάδα, αναρωτήθηκα κατά πόσον όλοι αυτοί δεν είναι μάλλον **"αεραπόστολοι"**, δηλαδή όχι απόστολοι για τη διάδοση των αληθειών του Ευαγγελίου αλλά μάλλον **"απόστολοι του αέρα"**, κοινώς **"αεριτζήδες"**...

Επίσης αναρωτήθηκα ποιο είναι τελικά –εάν υπάρχει– το θετικό αποτέλεσμα της διακονίας τους, όταν μάλιστα τόσα πολλά χρήματα ξοδεύονται για την αμοιβή τους;

Προσωπικά έχω καταλήξει στο συμπέρασμα πως κυριότερη αποστολή και κίνητρο αυτών των ανθρώπων –το έχω διαπιστώσει σε πολλές περιπτώσεις– είναι μάλλον να λύσουν το βιοποριστικό τους πρόβλημα με τρόπο εύκολο και μάλιστα σε χώρες όμορφες όπως η Ελλάδα, που άλλοι συμπατριώτες τους θα έπρεπε να πληρώσουν τα μαλλιά της κεφαλής τους για να επισκεφθούν και να απολαύσουν τις φυσικές τους ομορφιές.

Και ονομάζουν "ιεραποστολή" μια ζωή χωρίς διωγμούς, κινδύνους και κόπους, μια ζωή με όλες τις ανέσεις, με εξασφαλισμένη τη μόρφωση και επαγγελματική αποκατάσταση των παιδιών τους και σύ-

νταξη για τα γεράματά τους... Με άλλα λόγια όλα εκείνα που δεν γνώριζαν οι αληθινοί ιεραπόστολοι των προηγούμενων αιώνων, οι ηρωικές εκείνες μορφές που άνοιξαν δρόμους και έφεραν την πίστη του Χριστού **«εις όλην την κτίσιν»** (Κατά Μάρκον 16:15).

Θ.Μ. ΑΘΗΝΑ

Δεν μπορούμε παρά να συμφωνήσουμε με τις σωστές παρατηρήσεις του επιστολογράφου μας. Αγγίζουν αλήθειες της ελληνικής εκκλησιαστικής πραγματικότητας, που αν και δεν συζητούνται εύκολα, ο καθένας μπορεί να δει και να διαπιστώσει **"ιδίους όμασι"**.

Θα προσθέταμε επιπλέον πως το χειρότερο σ' αυτή την περίπτωση είναι πως τούτη η "επιδημία" δεν αφορά μόνο ξενόφερτους στη χώρα μας αλλά και αρκετούς Έλληνες "ευέλπιδες", νέους και νέες που ζηλεύουν και ονειρεύονται μια εξίσου ωραία και άνετη ζωή, πληρωμένη σε συνάλλαγμα και με τον εύσημο τίτλο του "ιεραπόστολου".

Όταν μάλιστα συγκρίνουμε τα φαινόμενα αυτά ακόμη και με σύγχρονα παραδείγματα, όπως π.χ. εκείνο του προσωπικού μας φίλου γιατρού Δρ. Γιάννη Περιάλη, που διέθεσε ολόκληρη την επισημονική του καριέρα στην αφρικανική χώρα της Τανζανίας, το θέμα δυσκολεύει ακόμη περισσότερο. **❶**

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

ΕΥΣΗΜΟΣ ΛΟΓΟΣ

Στο περιοδικό «**Ιωάννης ο Βαπτιστής**», (τ. 560, Ιανουάριος 2011), διαβάσαμε το παρακάτω κείμενο του π. Δανιήλ Αεράκη, με τίτλο: «**ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ – "Εύσημος λόγος"**». Το αναδημοσιεύουμε εδώ χάρη των αναγνωστών μας, και ίσως κάποιων καλοπροαίρετων ανθρώπων της κρατικής εκκλησίας που ακόμη είναι δεμένοι στη μαγεία των "αρχαιοπρεπών" τελετουργιών...

Η μεγάλη διαφορά ανάμεσα στον τρόπο της σημερινής "ορθόδοξου" λατρείας και στον τρόπο της λατρείας στην πρώτη Εκκλησία, την όντως ορθόδοξη, φαίνεται στην κατανόηση των λεγομένων και στη συμμετοχή όλων των εκκλησιαζομένων. Η λατρεία των πρώτων χριστιανών δεν είχε τη λαμπρότητα και το κοσμικό μεγαλείο των σημερινών ακολουθιών. Δεν είχε τον εξωτερικό πλούσιο διάκοσμο. Δεν είχε την περίτεχνη βυζαντινή μουσική ή κάποια άλλη συγκροτημένη ηχητική. Δεν είχε χρυσοκέντητα άμφια και πολυποίκιλες αρχιερατικές μίτρες και πατερίτσες. Δεν είχε χρυσά και αργυρά σκεύη. Δεν είχε φανταχτερούς πολυελαίους και μελωδικές καμπάνες. Δεν είχε τυμπανοκρου-

σίες, πανηγυρισμούς και εντυπωσιασμούς.

- Είχε όμως ζωντάνια. Ό,τι γινόταν και ό,τι λεγόταν στη λατρευτική σύναξη ήταν ευκρινέστατο. Όλοι το κατανοούσαν και όλοι το ζούσαν (το βίωναν). Καμιά έξωτερική (κοσμική) μεγαλοπρέπεια δεν αποσπούσε την προσοχή τους. Ήσαν προσηλωμένοι στα ιερά λόγια. Ένας ο σκοπός τους: Να υποδεχτούν "τον Βασιλέα των όλων".

Στην τοπική εκκλησία της Κορίνθου μερικοί χριστιανοί επεδίωκαν το χάρισμα της γλωσσολαλίας και έλεγαν πράγματα ακαταλαβίστικα. Ο απόστολος Παύλος εξανέστη. Θεωρούσε αμαρτία να λέγονται στην εκκλησία ακατανόητα, που δεν τα προσλαμβάνουν οι πολλοί, πολύ περισσότερο δεν οικοδομούνται από αυτά.

Την επιθυμία του, που φυσικά ταυτιζόταν με το θέλημα του Χριστού, εκφράζει με τα εξής σημαντικά: «**Εν εκκλησίαις θέλω πέντε λόγους διά του νοός μου λαλήσαι, ίνα και άλλους κατηχήσω, ή μυρίους λόγους εν γλώσση**» (Α' Κορ. 14/ιδ/19).

- Ο μεγάλος Απόστολος θέλει, όσα λέγονται και ψέλνονται στην εκκλησία, κα-

τά την κοινή λατρεία, να είναι και κατανοητά και διεγερτικά. [...]

Πώς όμως ένας σαλπικτής θα ξεσηκώσει τους οπλίτες σε μάχη, αν το σάλπισμά του δεν είναι συγκεκριμένο και δυνατό; Θέση σαλπικτή έχει την ώρα της λατρείας ο λειτουργός και ο ψάλτης. Αλλοίμονο, αν ο τρόπος που διαβάζουν ή ψέλνουν κοιμίζει τους εκκλησιαζομένους ή, το αντίθετο, τους ταράζει και τους εξοργίζει.

Να τα λόγια του αποστόλου Παύλου: **«Εάν άδηλον φωνήν σάλπιγξ δω, τις παρασκευάζεται εις πόλεμον; Ούτω και υμείς διά της γλώττης εάν μη εύσημον λόγον δώτε, πώς γνωσθήσεται το λαλούμενον; Έσεσθε γαρ εις αέρα λαλούντες»** (Α' Κορ. 14/ιδ/8-9).

- Σάλπιγγα θέλει τα λόγια της συνάξεως ο Παύλος. > Σάλπιγγα με συγκεκριμένα συνθήματα. > Σάλπιγγα, που να ευπνιά, να διεγείρει, να ξεσηκώνει.

Αυτό θα πει ζωντανή λατρεία. Τις περισσότερες φορές λες και προσφέρουμε στους προσερχομένους χλωροφόρμιο, για να μπουν σε καταστολή οι χριστιανοί και να αποχαυνώνονται τελείως. Αντί να διεγείρονται οι πιστοί και να ενθουσιάζονται πνευματικά, καταντούν να χασμουριούνται. Κουράζονται, δυσανασχετούν, κοιτάζουν τα ρολόγια τους για να δουν πότε θα τελειώσει η ανιαρή γι' αυτούς ακολουθία, κάποτε δε και κοιμούνται για τα καλά!

- Πολλά τα αίτια. Το βασικότερο αναφέρεται στον τρόπο, που τελείται σήμερα η λατρεία, και μάλιστα η θεία λειτουργία. > Φύγαμε από την απλότητα. Πήγαμε στα πομπώδη. > Φύγαμε από τα ζωντανά. Πήγαμε σε μακρόσυρτα υπνωτικά ψαλίσματα. > Φύγαμε από το εύτονο. Πήγαμε στο άτονο και μουρμουριστό. > Φύγαμε από τον «εύσημον» λόγο. Πήγαμε στο στοχασμό, στο ακαταλαβίστι-

κο, που με πολλή υποκρισία αλλά και υπερηφάνεια το ονομάσαμε "μέθεξη"! > Φύγαμε από το θαυμασμό του προσώπου του Ιησού Χριστού. Πήγαμε στην προβολή πολυαρχιερατικών παραστάσεων. > Φύγαμε από την κατάνυξη. Πήγαμε στο πανηγυρικό. > Φύγαμε από την κατακομβική προσευχή. Πήγαμε στη βυζαντινή μεγαλοπρέπεια.

Δεν αρκεί η γενική αδιαφορία του λεγόμενου ορθόδοξου κόσμου. Δεν αρκεί η άγνοια της γλώσσας στους περισσότερους. Σαν επισφράγισμα για την κοίμηση και την πνευματική νέκρωση του κόσμου, που συμβαίνει ακόμα να εκκλησιάζεται, έρχεται και η επικρατήσασα απαράδεκτη κατάσταση. Σαν να το κάνουμε επίτηδες, τα λέμε έτσι, ώστε κανένας να μη καταλαβαίνει τίποτε!

- Τί πρέπει να γίνει: Το μόνο που δεν αρμόζει είναι ο εφησυχασμός και ο μη προβληματισμός. Όποιος δεν προβληματίζεται για τον τρόπο της λατρείας και για την απομάκρυνση των αδελφών μας από τον εκκλησιασμό, αυτός έχει φτάσει στο έπακρο σημείο του θρησκευτικού επαγγελματισμού ή της θρησκευτικής υποκρισίας. Το "έτσι το βρήκαμε, έτσι θα το κρατήσουμε" αποτελεί επικάλυμμα της ραθυμίας και αδιαφορίας μας.

- Τί, λοιπόν, πρέπει να κάνουμε; να καταργήσουμε το τυπικό; να περικόψουμε τις ακολουθίες; να καταργήσουμε ευχές και προσευχές;

Όχι! Τίποτε από αυτά. Δεν είναι υπόθεση μεμονωμένων προσώπων να αλλάζουν ή να διορθώνουν το τυπικό της Εκκλησίας.

Εμείς μπορούμε να κρατήσουμε το μεγαλείο των λόγων της λατρείας μας, να διατηρούμε όσο γίνεται την ομοιομορφία στη λατρεία, αλλά να συνειδητοποιήσουμε την ευθύνη, που σήμερα έχει ξεχαστεί από τους περισσότερους λειτουργούς

ΙΩΣΗΦ ΒΕΝΤΟΥΡΑΣ

Γράφοντας στο τεύχος του περασμένου Μαΐου για το σύγχρονο κατήχημα της εκκλησίας «**Πλησίον Πλατείας Βάθης**», αναφερθήκαμε σε μία προσωπικότητα που είχε ταυτιστεί τρόπον τινά με το συγκεκριμένο χώρο, και γράψαμε: «*Κοντά τους έμενε κι ένας Εβραίος – Ιωσήφ Βεντούρα τον έλεγαν – που, επειδή είχε γίνει χριστιανός, τον είχαν απαρνηθεί οι δικοί του. Βρήκε κι αυτός κοντά τους καταφύγιο, και ανταπέδιδε τη φιλοξενία ασχολούμενος κατά κάποιον τρόπο ως οικονόμος και φύλακας...*»

Αρκετοί αναγνώστες, νεότεροι σε ηλικία, προσπάθησαν τότε να μάθουν περισσότερα γι' αυτό τον άνθρωπο. Ταυτόχρονα όμως κάποιος ανακάλυψε στο Facebook και μας έστειλε την φωτογραφία που αναδημοσιεύουμε, όπου ο Ιωσήφ Βεντούρας (δεξιά) εικονίζεται μαζί με τον κ. Κώστα Γκατζέλια, στέλεχος τότε στο τυπογραφείο της εν λόγω εκκλησίας όπου εκδιδόταν το περιοδικό «**Σάλπισμα**».

Κάποιοι κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να σβήσουν τα ιστορικά ίχνη των άλλων ανθρώπων της εποχής τους, ώστε να μοιάζει ότι το όλο «έργο» συνίσταται και εξαρτάται από αυτούς και μόνο, έχοντας ξεπηδήσει εκ του μηδενός. Έτσι φρόντισαν να διακόψουν και την κυκλοφορία του «**Σαλπίσματος**» για να υπάρχει μόνο «το δικό τους» «**Βήμα**».

Χάος πριν από αυτούς και μετά από αυτούς ... χάος. Τα γεγονότα διαψεύδουν το πρώτο σκέλος της φράσης, αλλά για το δεύτερο, –όπως έχει αποδειχθεί μέχρι τώρα– είναι ιδιαιτέρως ικανοί να το προκαλέσουν. **❶**

και ψάλτες:

> Λειτουργούμε και ψέλνουμε για τη δόξα του Θεού και την ωφέλεια του λαού. > Λειτουργούμε και ψέλνουμε μόνο προς "οικοδομήν και σωτηρίαν". > Λειτουργούμε και ψέλνουμε για να ριγούμε και να συγκλονιζόμαστε. > Λειτουργούμε και ψέλνουμε όχι ως γραμμόφωνο ή μαγνητόφωνο ή CD, που ψυχρά μεταδίδουν όσα χαράχτηκαν πάνω τους. > Είμαστε φορείς του Αγίου Πνεύματος. Πυρακτώνομαστε και πυρακτώνουμε. > Κατανοούμε και φωτίζουμε.

Δεν χρειάζεται να προστεθούν άλλα δικά μας σχόλια. Τα πράγματα είναι σαφέστατα και «**ο νοών νοείτω**», εκτός και αν δεν θέλουν «νοείν» ή μάλλον οι ηγγέτες δεν θέλουν τον κόσμο, το εκκλησίασμα, να «νοεί»... όπως το σημειώνει ο ίδιος ο συντάκτης του εν λόγω κειμένου: «**Σαν να το κάνουμε επίτηδες, τα λέμε έτσι, ώστε κανένας να μη καταλαβαίνει τίποτε!**». **❶**

Εκ καρδίας

ΧΡΟΝΙΑ... 63 μαζί ΜΟΥ,

Και αν φαίνεται παράξενος ο τίτλος του παρόντος κειμένου, σύντομα θα καταλάβετε πόσο αληθινός και σοβαρός είναι, διότι τούτο το διάστημα συμπληρώθηκαν στη ζωή του γράφοντος οι εξής αριθμητικοί σταθμοί:

Στο Κατηχητικό.

• **Ο Κύριος και Θεός, Αυτός που με αγάπησε «εκ κοιλίας μητρός μου», υπήρξε 63 χρόνια ΜΑΖΙ ΜΟΥ.**

• **Παράλληλα συμπληρώνονται 50 χρόνια με τον Ιησού Χριστό, καθώς σε ηλικία 13 ετών αφιέρωσα τη ζωή μου στην οδηγία και υπηρεσία Εκείνου, ο Οποίος προ χρόνων αιώνίων είχε αποφασίσει και πρόσφερε τη δική Του ζωή «δους παράκλησιν αιωνίαν και ελπίδα αγαθήν εν χάριτι», ώστε να ζω ήδη 50 χρόνια ΜΑΖΙ ΤΟΥ.**

Από παιδί στη δουλειά για το μεροκάματο.

• **Το ίδιο διάστημα συμπληρώθηκαν 40 χρόνια έγγαμου βίου με την γυναίκα που ο Θεός διάλεξε για να είναι σύντροφος της ζωής μου, σε ώρες εύκολες και δύσκολες, ώρες χαράς και θλίψης, ώρες ανήφορες αλλά και ευτυχισμένες. 40 χρόνια ΜΑΖΙ ΤΗΣ.**

Με τους γονείς.

Με τον παππού Ιορδάνη και το λύχνο του Θεού.

50 μαζί ΤΟΥ, 40 μαζί ΤΗΣ, 25 μαζί ΣΑΣ!

• Στη διακονία του «ΤΥΧΙΚΟΥ», τέλος, που σεις οι αναγνώστες καλύτερα από κάθε άλλον έχετε εκτιμήσει και τιμήσει, συμπληρώθηκαν **25 χρόνια ΜΑΖΙ ΣΑΣ**.

Μέσα από τις λέξεις αυτές επιθυμώ ολόκαρδα να εκφράσω και δημόσια την ευγνωμοσύνη μου προς τον Πατέρα της Δόξας και προς τον Αρχηγό της Ζωής, για τους γονείς μου, για όλους όσοι στάθηκαν κοντά στα παιδικά κι εφηβικά μου χρόνια –οδηγώντας και στηρίζοντάς με στην στενή οδό που οδηγεί στη Ζωή– αλλά και προς όλους εσάς που, παρ' όλες τις συκοφαντίες και αδικαιολόγητες επιθέσεις εναντίον μου, με εμπιστευθήκατε, σταθήκατε δίπλα μου, στηρίζατε την φήμη μου όταν άδικα βλασφημήθηκε, συμπαρασταθήκατε σε ανάγκες μου όταν αυτό χρειάστηκε, καλύψατε την οικογένειά μου με προσευχές και αγάπη και, τέλος, στηρίζετε τούτη την αφιλόκερδη διακονία που υπάρχει μόνο και μόνο για τη δική Του δόξα.

Για όλα τούτα και μυριάδες άλλα, που ούτε αριθμούνται ούτε γράφονται, «**Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον από του νυν και έως του αιώνος**» (Ψαλμ. 113/ριγ/2). **✠**

Αθήνα, 27-12-1970

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ 2010

Δοξάζουμε τον Θεό που μας ικανώνει για 25η φορά να παρουσιάσουμε τον Οικονομικό Απολογισμό της διακονίας μας, όπως κάνουμε κατ' έτος. Τον χρόνο που πέρασε κυκλοφόρησαν 6 δίμηνα τεύχη του «ΤΥΧΙΚΟΥ» ενώ υπήρξε αδιάκοπη παρουσία στο Internet και άφθονη αλληλογραφία. Όπως πάντα, φροντίζουμε να διατηρούμε τα έξοδα στα κατώτερα δυνατά επίπεδα, χάρη στην πολλή αγάπη και την εθελοντική υπηρεσία.

Ευχαριστούμε εκ βάθους καρδιάς πρώτα τον Κύριο και ύστερα όλους όσοι δείχνουν έμπρακτα το ενδιαφέρον τους για την παρούσα διακονία. Με τη χάρη του Θεού το έργο θα συνεχίσει υπηρετώντας τον Καλό Ποιμένα και τα πρόβατα της βοσκής Του.

Μέσα στις δύσκολες οικονομικές συνθήκες που διέρχεται ο λαός μας –από τις οποίες κανείς δεν εξαιρείται, ούτε και οι δούλοι του Θεού– είναι όντως θαύμα πώς ο Κύριος κάλυψε και πάλι τα έξοδά μας.

Πιστεύουμε ότι το ίδιο θα κάνει και τούτη τη χρονιά, ακόμη και αν τα πράγματα προβλέπονται μάλλον δυσκολότερα. Εμείς από το μέρος μας υποσχόμαστε να λάβουμε κάθε επιπλέον πρόνοια ώστε να ανταποκριθούμε στις νέες ανάγκες.

ΕΣΟΔΑ		ΕΞΟΔΑ	
Από προαιρετικές συνεισφορές των φίλων της «Χριστιανικής Αλήθειας».	3.352 ΕΥΡΩ	ΕΚΤΥΠΩΣΗ	2.165,20 ΕΥΡΩ
		ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ	961,35 ΕΥΡΩ
		ΕΞΟΔΑ ΓΡΑΦΕΙΟΥ	424,64 ΕΥΡΩ
ΣΥΝΟΛΟ	3.352 ΕΥΡΩ	ΣΥΝΟΛΟ	3.551,19 ΕΥΡΩ
Υπόλοιπο (ΑΡΝΗΤΙΚΟ) – 199,19 ΕΥΡΩ			
Αποδείξεις/Βεβαιώσεις Αποδοχής Δωρεάς στέλνονται ταχυδρομικώς σε όσους πρόσφεραν από 30 ΕΥΡΩ και άνω.			

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ:
ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8 - 14231 Ν. ΙΩΝΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN